வ

திருவள்ளுவர்.

இது,

சு. சோமசுந்தரபாரதியார் M.A., B.L.,

எழுதியது.

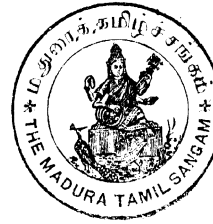

செந்தமிழ்ப்பிரசுரம்—நூ. .

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலை,

மதுரை.

1929

மதிப்புரை.

I

[மஹாமஹோபாத்தியாய தாக்ஷிணாத்தியகலாநிதி
ஸ்ரீ உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் எழுதியது.]

சென்னைச்சர்வகலாசாலையார் விரும்பியபடி மதுரை ஸ்ரீமான் சோம சுந்தரபாரதியாரவர்கள் M.A., B.L., 1929-ஆம்வரு மார்ச்சுமீ 11 ஆம்உ பச்சையப்பன்கலாசாலையில் "திருவள்ளுவர்" என்னும் விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசியதைக்கேட்டு இன்புற்றவர்களுள் யானுமொருவன்.

குழறுபடையாகவும் முன்னுக்குப்பின் முரணுகவும் பண்டைக்கால வரலாற்றிற்கு மாறுகவும் இக்காலத்தில் வழங்கும் திருவள்ளுவருடைய சரித்திரப்பகுதிகளுள், கொள்ளத்தக்கவையிவை, தள்ளத்தக்கவையிவை யென்பதையும், அவருடைய கல்விப்பெருமையையும், பழைபபுலவர்கள் அவர்திறத்தும் அவர்நூலினிடத்தும் கொண்டிருந்த மதிப்பையும், அவர் இன்னநிலையில் இருந்தாரென்பதையும் தடை விடைகளோ டிகழ்த்தித் தக்க ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக்காட்டிக் கேட்போருடைய மனத்தில் நன்றுகப் பதியும்படி பேசியது பாரதியாரவர்களுக்குள்ள தமிழார்வத்தையும், தமிழ்நூற்பயிற்சியையும், சொல்லாற்றலையும், ஞாபகசக்தியையும் புலப்படுத்திக் கேட்டோர்மனத்தைக் குளிர்வித்தது. வியப்பையும் விளைவித்தது.

இவ்வரியபிரசங்கம், கேளார்க்கும் பயன்படும்படி பதிப்பிக்கப் பெற்றுப் புத்தகவுருவமாக வெளிவந்ததைக்கண்டு மகிழ்ந்தேன். இப் புத்தகம் தமிழ்ப்பண்டிதர்களுக்கும் அவர்களில் ஆராய்ச்சியாளர்களுக் கும் ஒரு புதுவிருந்தாக இருக்குமென்றெண்ணுகிறேன்.

திருவேட்டீசுரன்பேட்டை,
சென்னை.
21—5—1929.

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையர்.

II

[மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துச் செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபரும்,
கலாசாலைத் தலைமையுபாத்தியாயருமான
ஸ்ரீ உ.. வே. திரு. நாராயணையங்காரவர்கள் எழுதியது.]

மதுரை ஹைக்கோர்ட்டிவக்கில் ஸ்ரீமத்: எஸ். சோமசுந்தரபாரதியார் M A., B.L., அவர்கள் திருவள்ளுவராதுவரலாறுபற்றி மதுரையில் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம், வாலிபசிரிஸ்தவசங்கம் இவற்றின் ஆதரவில் ஒருபக்ஷியாசம் செய்தார்கள். அப்பொழுது அவ்வலாற்றுள் வழங்கப்பட்டிவரும் சில பிறழ்ச்சிகளைப் பலசான்றுகளாலும் யுக்திகளாலும் ஒருவாறு மாற்றிக்காட்டினார்கள். அதனைப் பலரும் அறியும்படி செந்தமிழில் வெளியிடவேண்டுமென்று நான் விரும்பியதற்கிசைந்து பழைய தமிழ்நூல்கள்பலவற்றினின்றும் பலசான்றுகள்காட்டி ஓராராய்ச்சியுரையாயெழுதி வெளியிட்டார்கள். பின்பு சென்னைச்சருவகலாசாலையார் விருப்பத்திற்கிசைந்து இவ்வாராய்ச்சிக்கு வேண்டியன மேலும் சில கூட்டிப் பெருக்கிப் புதுக்கிச் சென்னையில் பாரதியாரவர்களே பிரசங்கித்தார்கள். அப்பொழுது பல சிறந்தபண்டிதர்களால் நன்குமதிக்கப்பெற்றதுபற்றியும் புத்தகமாகப் பதிப்பித்தல்வேண்டுமென்று பலர் விரும்பியதுபற்றியும் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தில் இது பதிக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

இதனுள், திருவள்ளுவர் கடைச்சங்ககாலத்திற்கு மிகவும்முற்பட்டவர் என்பதும், அவர் புலைவருப்பினரல்லரென்பதும், பிறவும் பழைய தமிழ்நூல்கள்பலவற்றினின்றும் போதுமான பலதுறிப்புக்காட்டி நிறுவப்பட்டுள்ளன.

இதற்குமாறாகவழங்குங் கதை, வள்ளுவர் என்ற பெயர் ஒன்றே பற்றி அவர்தகைமையறியாதாரெருவன் மயங்கிக்கட்டிய கட்டுக்கதையென்பதும், அதுவும் யாதோராதாரமில்லாத வெறும்பேச்சென்பதும், அதுவும் திருவள்ளுவமாலை பிறப்பதற்குமுன்னமே வழக்கத்தொடங்கிவிட்டதென்பதும் அத்திருவள்ளுவமாலையிலுள்ள மாமூலனுர்பாடலின் சொற்குறிப்புக்களால் உய்த்துணரக்கிடக்கின்றன. ஆயினும், அவற்றையெல்லாம் நன்குபலப்பரிமாறு வெளிப்படையாக்கிக்காட்டியது இவ்வாராய்ச்சியே.

இவ்வாராய்ச்சியால் பாரதியாரவர்களுடைய தமிழ்நூலுணர்ச்சியும், மதிநுட்பமும், ஆராய்ச்சிவன்மையும், புலமைவாய்ந்த தமிழ்நடையமைப்பும் புலப்படுகின்றன.

பாரதியாரவர்கள் இன்னும் பல ஆராய்ச்சிகளியற்றித் தமிழுலகுக்குபகரித்துத் தமிழாராய்ச்சிக்கு ஒரு தக்கோராய்விளங்குவரென்றெண்ணுகின்றேன்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை,
28—5—1929.

திரு. நாராயணையங்கார்.

III

[மகிபாலன்பட்டி, தமிழ் - ஆரியப்புலவரான திருவாளர்
பண்டிதமணி-மு. கதிரேசச்செட்டியாரவர்கள் எழுதியது.]

அருங்கலைவிநோதரும் உயர்தரநீதிமன்றத்து வழக்கறிஞரும் ஆகிய திருவாளர் ச. சோமசுந்தரபாரதியார் M.A., B.L., அவர்கள் திருவள்ளுவரைப்பற்றி அரிதின் ஆராய்ந்து இயற்றிய சொற்பொழிவைப் படித்துப்பார்த்தேன். இவர்களுக்கு இயற்கையின் அமைந்துள்ள செந்தமிழ் உயர்சிறப்பு நடைநலன் இச்சொற்பொழிவினும் செவ்வன் அமைந்துள தென்பது கூறவேண்டியதின்று. இச்சொற்பொழிவின் ஒவ்வொரு பகுதியும் நுண்மாணுழைபுலமுடையார் சுவைத்துணர்ந் தின்புறத்தக்கவிருந்தாக மிளிர்கின்றது.

இதன்கண் இவர்கள் வள்ளுவரைப் புலைக்குடிப்பிறப்பினரல்லர்—அரசியல்வினையில் உள்படுகருமத்தலைவராய் முதுக்குடிப்பிறந்துயர்ந்தவர் எனக் கண்டதும், சகரமுதன்மொழி திருக்குறளி லரிதென ஆய்ந்து அதனாற் காலப்பழமை தேறியதும், கல்லாதார்க்குக் கல்விநலந்துய்த்த சங்கத்தாரை எடுத்துக்காட்டிய முனிவருரையைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும், 'உப்பக்கநோக்கி' என்னும் அரும்பொருட்செய்யுட்கு உவமனையும் பொருளையும் இயைத்துக்காட்டிய உரைநலனும் பிறவும் மனத்தை வியப்புறச் செய்து மகிழ்விக்கின்றன.

இவர்கள் சங்கப்புலவர்பாடல்கொலோவென ஐயுற்ற வள்ளுவமாலைச் செய்யுளொன்றுகொண்டு இப்பொய்யில்புலவர்வாழ்க்கைப்பேற்றுக்குக் கூடலீ யிடனுக்குதல்கூடுங்கொலோவெனின், அறவே பிரமாண மில்லாதகூற்றைநோக்க இஃதாத்துணைவலியுடைத்தென உற்றுநோக்குவார்க்கு அமையுமென்க. சங்கம்வளர்ந்த தனிப்பெருங்கூடலில் மங்கல வாழ்க்கை வளப்பெறத்தோன்றிய வள்ளுவப்பெரியாரை அவர்மாண்பு நிலையோர்ந்து வலித்து மயிலேக்கு ஈர்த்தச்சென்றுர்வலி நிலைபெளத்து, இகல்பொருதழித்து, மீண்டும் நம் பாடல்சால்கூடலிற் பண்பறக்கூட்டிய பாரதியார்பேருதவி தமிழகத்தாருள்ளத் தொளிரும் ஒரு பெரு மணியாகும்.

வள்ளுவர்வரலாற்று மலர்வனத்தில், அவர் வாழ்க்கைச்செய்திகளாகிய வனப்புமிக்க நறுமணங்கமழும் மெல்லிய அரும்புமலர்கள் நிறைந்த பயன்றரு சிறுபூஞ்செடிகளே, அகப்புறச்சான்றுகள் யாதுமின்றிச் செவிக்தொடர்வழக்காய் நீண்ட பலகாலமாக வழக்கிவந்த - புலிக்குடிப்பிறப்பு— மயிலைவாழ்வு — ஏலேலசிங்கர்தொடர்பு — கூடற்சங்கவென்றி — கால அணிமை—ஆரியமுதனூல்பற்றி அறம்பாடியது - என்னும் இன்னேரன்ன பொய்படுசெய்திகளாம் பசளில்பெருமரங்கள் பண்டையாருத் தெரியவொட்டாது வேரூன்றியடர்ந்திருத்தலைக் கண்ட நம் பாரதியார், செப்பமுற ஆராய்ந்து, தெளிவுரைகூறும் நாற்கோடரியால் அவ் வடர் பெருமரங்களே வெட்டி வேரறக்களைந்து, காண்போர் கண்ணும் மனமும் களிப்புறும்வண்ணம் அப் பண்டைப் பயன்றருமலர்வனத்தைப்புதுக்கிப் பழமுதுநூற் குறிப்புக்களாகிய தெண்ணீர்பாய்ச்சிச் செழிப்புறவளர்க்க முற்பட்டன சென்பதே என் கருத்துரையாகும்.

இன்னும் இவர்கள் பொருளொடுபொருந்தும் உரைபல வுலகுக் கீந்து நிலைபெறும் உயர்புகழ்பெறுகவென்பதே எம் உளத்தியல் வாழ்த்தாகும்.

மகிபாலன்பட்டி,
9—6—29.

மு. கதிரேசன்.

முன்னுரை.

தமிழகத்தில் தலைநின்ற தமிழ்ச்சான்றோர்பலரையும்பற்றி அவர் குடிப்பழிப்பான பல ஆபாசக்கதைகள் சமீபகாலங்களில் எழலாயின. திருவள்ளுவர், நக்கீரர், கம்பர் முதலிய பெரியாரையெல்லாம் எளிதில் வேளாப் பார்ப்பன ஆண்டிகளுக்கு இழிகுலப்பெண்டிரீன்ற மக்களெனச் சிலர் கதைக்கின்றனர். எனினும், இக்கதைப்பவர்துணிவைவிட, அக் கதைகளைச் சிறிதும் தடையின்றியேற்கும் தமிழ்மக்களின் தற்காலநிலையப்பும் விசனமும் வினைக்கின்றது. வள்ளுவரைப்பற்றிய கதைகளே ஆன்ற நூற்சான்றுகொண்டு ஒருவாறுக நான் சிறிது ஊன்றி விசாரிக்கலானேன். என் ஆராய்ச்சியிற் கிடைத்த சில கருத்துக்களை முதலிற் சில நண்பர் வேண்டுதலின்படி பண்டிதர்சிலர்முன்பு திருச்சிராப்பள்ளியில் 1925 ம் வருடக்கடைசியில் வெளியிட்டேன். அப்போது அவர்கள் என் கருத்துக்களை ஆதரித்து ஊக்கினர்கள்.

பிறகு, மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம், வாலிபகிறிஸ்தவசங்கம் என்பவற்றின் துணையாதரவில் மதுரை ஐக்கியகிறிஸ்தவகலாசாலையில் சில உபந்நியாசங்கள் நிகழ்த்தப்பெற்றன. அவற்றுள் ஒன்று 1926-ம் ஞல ஜனவரிமீ 25வ ரேவரண்டு **H. A.** பாப்லிதுரையவர்களின் தலைமைகீழ்க் கூடிய பெருங்கூட்டத்தில் திருவள்ளுவர்சரித்தத்தைப்பற்றி நான் செய்ய நேர்ந்தது. அங்கு அப்போது விஜபம்செய்திருந்த சேதுலமஸ்தான மகாபண்டிதரான பிரும்மஶ்ரீ உ. வே. ரா. இராகவையங்காவர்கள், சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா ஒன்றைச் சுட்டி, அதனுல் வள்ளுவர் கீழ்க்குலத்தவர் என்னுங் கதை வலியுறநிற்பதைக் குறிப்பிட்டார்கள். என்னிடமிருந்து தக்கசமாதானங்கொண்டு என்னை ஊக்கும் அவர்களின் நன்னெக்கத்துக்கு நான் பண்டிதரவர்களுக்கு நன்றிகூறி, அக்கதை அப்பாட்டரல் எவ்விதஆதாரவையும் பெறுமையையும் அப்பாட்டி அக்கதையின் உண்மையை ஆராய்ந்த அங்கேரிக்கும் நோக்குடையதன்றென்பதையும் எடுத்துக்காட்டினேன். பிறகு பண்டிதரவர்களும் பிறரும் வேறு ஆட்சேபம் ஒன்றுமின்றி என் கருத்துக்களே ஆமோதித்தார்கள். அன்று அங்கு அவ்வுபந்நியாசத்தைக் கேட்டிருந்த தமிழ்ச்சங்கத்துத் தலைமைக்கணக்காயர் பிரும்மஶ்ரீ திரு. நாராயணையங்காவர்கள் விரும்பியபடி பின் அக்கருத்துக்களைச் சேர்த்தமிழில் 24-ம் தொகுதி 9, 10 பகுதிகளில் எழுதி வெளியிட்டேன்.

சமீபத்தில் சென்னைச் சர்வகலாசாலையார் வேண்டிக்கொண்டபடி இவ்வாண்டில் சென்ற மார்ச்சுமீ 11, 12 தேதிகளில் நான் பச்சையப்பன் கல்லூரியிற்செய்த இரண்டு உபந்நியாசங்களில் முதலது திருவள்ளுவரைப்பற்றியதாகும். அப்போது சர்வகலாசாலைப்பிரதிநிதிகள் யாருமே வராவிட்டாலும், மஹாமஹோபாத்தியாய பிரும்மஸ்ரீ வே. சாமிநாதைய ரவர்கள், பண்டிதர் ஸ்ரீ. மு. இராகவையங்காரவர்கள், சென்னைச் சர்வ கலாசாலைத் தமிழ்லெக்சிகன் பதிப்பாசிரியர் திரு. வையாபுரிப்பிள்ளை யவர்கள், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கக்காரியதரிசி திருவாளர் T. C. ஸ்ரீநி வாஸையங்காரவர்கள் போன்ற தகவுடைப் பெரியார் பலர் கேட்டு உடன் பாடுகூறி என்னை ஊக்கினர்கள். உபந்நியாசமுடிவில் மஹாமஹோபாத்தி யாய ஐயரவர்கள் என்னை ஆசீர்வதித்து அன்போடி ஆதரவுகூறினர்கள்.

நான் மதுரைக்குத் திரும்பிவந்தபிறகு தம்மிடம் மஹாமஹோபா பாத்தியாயரவர்கள் திருவள்ளுவரைப்பற்றிய என் ஆராய்ச்சியைப் பாராட்டியதோடு அதனைப் புத்தகமாக வெளியிடுவது நலமென்று அபிப் பிராயப்பட்டதாகவும் சங்கக்காரியதரிசி ஸ்ரீ T. C. ஸ்ரீனிவாஸையங்கா ரவர்கள் என்னிடம் தெரிவித்ததோடு, தம் அதைத் தமிழ்ச்சங்கப்பிரசு மாகவே வெளியிடவிரும்புவதாயும் சொன்னார்கள். அவர்கள் விரும்பி யாங்கு இது செந்தமிழ்ப்பிரசுரமாக வெளிவருகிறது.

நான் எதிர்பாராதவண்ணம் என்னை ஊக்கிய பெரியார்களுக்கும், என்கட்டுரைக்கு மதிப்புரை தந்ததவிய புலவர்கட்கும், இக்கட்டுரை வெளியிட்டை விரும்பி மேற்கொண்ட தமிழ்ச்சங்கக்காரியதரிசியவர் கட்கும் நான் என்றும் கடப்பாடுடையேன்.

என் கருத்துக்கள் துணிந்தமுடிபுகளென்று கொள்ளவேண்டா. வழங்கும் பல கற்பனைக்கதைகளையும் நம்பி அவற்றை அப்படியே பரப்பிவரும் குணத்தைச் சிறிது மறந்து, "எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் – மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு" எனும் பொய்யில்புலவர் பொருளுரைபைக் கையாளத் தமிழ்மாணாக்கரை என்கட்டுரை எனைத்தளவும் தூண்டுதற்கு உதவுமாயின், அனைத்தளவு என் சிறுமுயற்சிக்குப் போதியகைம்மாறு பெற்றவனுவேன்.

மதுரை,
25—5—1929.

சு. சோமசுந்தரபாரதி.

திருவள்ளுவர்.

சங்கப்புலவர்சரிதங்களுள் ஒன்றுமே சரியாகத் தெரிந்தபாடில்லை. நீண்டஇடைக்கால இருளால் விழுங்கப்பட்ட இலக்கியங்கள் பலவாக வேண்டும். சிதிலமான பழைய சுவடிகளைத் தேடியெடுத்துச் சென்ற சிலவருடங்களாக அச்சியற்றிவெளிப்படுத்திவரும் சில பேருபகாரிகளின் அரியமுயற்சியாற் கிடைத்துள்ள சில சங்க இலக்கியங்கள் தவிரப் பழம் பண்டைத் தமிழகச்செய்திதெரிவிக்கும் தக்கசாதனங்கள் வேறுகிடையா. கிடைக்கும் சில சங்கநூல்களிலும் சங்கப்புலவர்சரிதம்பற்றிய குறிப்புக்கள் காண்பது அரிது. இந்தநிலையில், திருவள்ளுவரைப்பற்றிய சரிதக் குறிப்புக்களைத் தெளிந்து துணிதல் எளிதன்று. எனினும், சங்கநூல்களிலும் பழைய பாட்டுக்களிலும் கிடைக்கும் சில குறிப்புக்கள் வள்ளுவர்சரிதமுழுதையும் திரட்டித்தராவேனும், தற்காலத் தமிழுலகில் வழங்கிவரும் அவர்கதையின் உண்மையை ஆராய்வதற்கு ஒருவாறு உதவுகின்றன. அவையிற்றை உற்றுநோக்குங்கால், பிரஸ்தாபக்கதைகளில் நம்பிக்கை நலிவடையக் காண்போம்.

வள்ளுவரின் காலம், ஊர், குடிப்பிறப்பு, சமயம் முதலியவற்றைப் பலரும் பலபடியாகப் பேசிவருகின்றனர். இவைபற்றிய தற்காலப் பிரஸ்தாபங்களுக்கு உள்ள ஆதரவுகளைச் சிறிது விசாரிப்போம்.

கடைச்சங்கத்தின் கடைக்காலத்திற் சங்கப்புலவர் இறுமாப்பை யடக்கின அவதாரபுருடர் வள்ளுவர் என்பார் பலர். இறவாப்புகழுடைய தம் குறணூலைக் கடைச்சங்கத்தில் அரங்கேற்றவந்த வள்ளுவரைப் புறக்கணித்து, அவர்தம் அரியநூலையும் அவமதித்த சங்கத்தாரை வள்ளுவர் தம் தெய்விகத்தன்மையாற் பொற்றாமரைக்குளத்தில் வீழ்த்தி அலமரச்செய்ததாயும், புலவர்கள் வள்ளுவரையும் அவர் தம் குறணூலையும் புனைந்துபாடித் தம்முயிரை இரந்துபெற்றதாயும், குறட்புகழின் பிறப்பே சங்கப்புகழின் இறப்பாகமுடிந்ததென்றும் கதைப்பார்பலர்

---

*இது, சென்னைச்சருவகலாசாலையார் வேண்டியாங்கு நாளிது 1929-ம் ஆண்டு மார்ச்சுமீ 11உ பச்சையப்பன்கலாசாலையில் நடந்த உபந்யாச விரி.

கதைக்கின்றனர். சிலதலைமுறையாகப் புலமைமரபுக்கலப்புடைய பார்ப்பான் ஒருவனுக்கும் புலைப்பிறப்பும் பார்ப்பனவளர்ப்புமுள்ள கீழ்மகள் ஒருத்திக்கும் பிறந்த சிறார் எழுவருள், கடைமகனே வள்ளுவரென்றும், குறிசொல்லுபவருமாக பறையருக்குப் புரோஹிதருமான வள்ளுவகுப் பினரால் வளர்க்கப்பெற்றமையின் வள்ளுவரென்பது இவருக்குக் காரணப்பெயராயிற்றென்றும், இவர் மாலோப்பூர்வணிகனுக எலேல சிங்கனால் வறுமைவருத்தங்கள் நீக்கப்பெற்று வாசுகியென்னும் வேளாண்மகளை மணந்துவாழ்ந்து மதுரைச்சங்கவீறழித்துப் பேரு பெற்றாரென்றும் தற்காலக் கதைகள் கேட்கின்றோம். இவற்றுள் ஒன்றுக்கேனும் பழந்தூலாதாரவு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இடைக் குஞ் சில பண்டைக் குறிப்புக்களும் இக்கதைகளின் பொய்ம்மைகுறிக்கக் காண்கின்றோம்.

மூதலில், வள்ளுவர் மூன்றுசங்கத்தை முற்றுவித்தவராற்றின் உண்மையைச் சிறிது ஆராய்வோம். குறட்செவடிகளிற் காணப் படும் திருவள்ளுவமாலை எனும் பனுவற்றொகுப்பாட்டுக்களை அடிப்படை யாகக்கொண்டு இக்கதை நடக்கின்றது. வள்ளுவமாலை உள்ளபடி கடைச்சங்கப்புலவரால் பாடப்பட்டதுதானு? என்ற வினாவிற்கு; அப்புலவர்பாக்களே வள்ளுவமாலையெனக்கொள்ளினும், சங்கப்புலவர் வள்ளுவரை அவமதித்து அவரால் வீறடக்கப்பட்டதற்கேனும், அவர் தம் இறவாக்குறளால் அப்புலவர்முன் அரங்கேற்றப்பட்டதற்கேனும் ஆன்ற சான்று எவ்வகையிலும் அவ்வள்ளுவமாலைப்பாக்கள் சுட்டக் காண்கின்றிலம். கடைச்சங்கப்புலவரால் பராட்டிச் சேமித்துவைக்கப்பட்ட நூற்றிரட்டுக்களுள் அப்புலவர்சிலர் பாடினதுரைத்த பாக்கள் காணப் படுகின்றன. கடைச்சங்கத்தார் நூற்றிரட்டுக்களில் திருக்குறளும் ஒன்றென்பது தமிழர் யாவருக்கும் ஒப்பமுடிவதாகும். அத்திரட்டு நூல்களுள்ளும் வள்ளுவர் நூல் தலைசிறந்ததென்பதற்கு இடைகெடுங் காலம் பிற பலநூலும் வழக்கிழந்தொழியவும், என்றும் பிரபலநூலாகக் குறள் நின்று நிலையிதே போதிய சான்றாம். நாம் அறிந்த சங்கத் திரட்டுநூல்களாவன : பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலியன ஆம். இவையனைத்தும் கடைச்சங்கப்புலவ ரியற்றியனவாம், அவர்க்கு மூற்பட்ட புலவர் இயற்றியவற்றுள், சேமித்து

வைக்கத்தக்க சிறப்புடையனவாகக் கடைச்சங்கத்தாரும் பிறரும் கண்டு நிரட்டியனவுமாக முடியும். இத்நிரட்டுநூல்களுள், தகவுமிகவுடைய திருக்குறளினபெருமைநோக்கிச் சங்கப்புலவரனைவரும் இதனைப் பினைந்துபாடியிருக்கலாம். அன்றி, வேறுசிலநூல்களுக்கும் இவ்வாறே அவரனைவரும் சிறப்புக்கவிகள் தந்நிருப்பின் அந்நூல்கள் வழக்கிலேந்த காலத்தே சிறப்புப்பாயிரச்செய்புட்கள் இறப்பினவாய்ப்பட்டும் இருக்கலாம். சுன்றுவழக்குடைக்குறளொடு அதன் புகழ்மாலைப்பாக்களும் நின்று நிலவிவந்நிருக்கலாம். இதனுண்மை எப்படியாயினும், நிருவள்ளுவமாலையில் வள்ளுவர் கடைச்சங்கத்தின் கடைக்காலத்நிற் சங்கத்தை வீறழித்த கதை சுட்டும் குறிப்பு ஒன்றேனும் இல்லை.

கடைச்சங்கக் கடைநாளிற் றோன்றித் தம் சூறனூல் அரங்கேற்றுதலினிடையே வள்ளுவர் மதுரைச்சங்கத்தை அழித்த கதை மெய்யாமேல், புலவர் சங்கநிருக்கு இயற்றிய பதம்பவனூலகளிற் குறளடிகள் குறிக்கப்படக் காரணமில்லை. மூன்றுஞ்சங்கப்புலவர்நூல்களிலேயே சுட்டப்படமுடியாத பின்வந்த நிருக்குற ளாருந்தொடர்கள், அச்சங்கத்தாருக்குப் பலநூறாண்டுகளுக்குமுன் எழுந்து அவரால் பாராட்டிச் சேர்த்துப் பாதுகாக்கப்பட்ட பழந்தொகைப்பனுவல்களிற் சுட்டப்படி மாறில்லையென்பது ஒருதலை. ஆனால் மதுரைச் சங்கச் சதுரர்நூல்கள் பலவற்றுள்ளும், அவர் போற்றுதற்கான அவருக்கு முற்பட்ட மிகப் பழைய தமிழ்த்நிரட்டுநூல்களுள்ளும் வள்ளுவரும் அவரநூலும் பலவேறிடங்களிலும் பாராட்டப்படாதாம் காணுங்கால், வள்ளுவரை அப்படிப் பாராட்டி யெடுத்தாளும் பாவலருக்கு அவர் சமகாலத்தவராதல் வேண்டுமெனறன்று; அன்றேல் முன்னோராதல்வேண்டுமெனறன்று; இரண்டுங்காலத்தாற் பிற்பவராகாதநற் கிடையிலேபன்றோ! தமக்கு முற்பட்ட இடைச்சங்கச்செய்புளும் பிறவுஞ் சேர்த்துக் கடைச்சங்கத்தார் நிரட்டிய கலித்நொகை புறநானூறு முதலிய பழைய நூல்களினும் குறளை மதிப்புடன் எடுத்தாளக்காண்கின்றோம். குறளடிகள் இவ்வாறு கடைச்சங்கப்புலவராலும் அவர்க்குமுற்பட்டபுலவராலும் எடுத்தாளப்பட்டதுமட்டுமிலலை; குறள்வாக்கியங்கள் அறத்தெய்வக்கூற்றாயும் வள்ளுவர் மெய்த்தெய்வப்புலவராயும் அவர் பலராலும் வாயாரவாழ்த்தப்பட்டதாணுங்கால், வள்ளுவர் அவர்க்குச் சமகாலத்நினரென்றகொள்ளுதலி

னும் அவர்க்கு முற்பட்டவராகக் கருதலே சால்புடைத்தாம். புலவரெவரும் தம் காலத்தவரால் தலைநின்ற தேவநாவலராய் மதிக்கப்படும் வழக்கம் யாண்டும் இல்லை. பெரும்பாலும் சமகாலத்தவரால் அவமதிப்பும் தாமியற்றிய நூலின் மெய்ப்பெருமைவலியாற் பிற்காலத்தவரால் மேம்பாடும் அடைவதே புலவருலகியல்பு. தெய்வப் பாவலராக வள்ளுவரைச் சங்கப் பழம்புலவர்கள் கூறுவதால், அவர்தமக்கு வள்ளுவர் நீண்ட காலத்துக்கு முற்பட்டவராகவும், அவரறநூலின் இறவாச்சிறப்பு அங்கீகரிக்கப்படுதற்குப் போதிய அவகாசம் அக்குறளுக்கும் அதனடிகளைப் பாராட்டி எடுத்தாளும் சங்கப்பனுவல்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்டிருக்கவும் வேண்டும். இது சம்பந்தமாய்த் திருக்குறளடிகளைச்சிந்திக்கச் செய்யும் சில சங்கச்செய்யுட்டொடர்களை ஈண்டுக் குறிப்போம்:—

1. இடுக்கண்கால் கொன்றிட வீழு மடித்தூன்றும்
நல்லா ளிலாத குடி. (1030)

நூங்குசிறை வாவலுறை தொன்மரங்க ளென்ன
ஓங்குகுல நையவத னுட்பிறந்த வீரர்
தாங்கல்கட னாகுந்தலை சாய்க்கவரு தீச்சொல்
நீங்கல்மட வார்சட னென்றெழுந்து போந்தான்.

(சீந்தா-காந்தருவ-6)

2. வேட்ட பொழுதி னவையவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினா டோள். (1105)

வேட்டார்க்கு வேட்டனவே போன்றினிய வேய்மென்றோட்
பூட்டார் சிலைநுதலாட் புல்லா தொழியேனே.

(சீந்தா-குண-192)

3. கடலன்ன காம முழந்து மடலேறாப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில். (1137)

எண்ணில் காம மெரிப்பினு மேற்செலாப்
பெண்ணின் மிக்கது பெண்ணல தில்லையே.

(சீந்தா-குண-148)

4. கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றா லாற்றுவார்க்
காற்றாதா ரின்னா செயல். (894)

யாண்டிச்சென் றியாண்டு முளராகார் வெந்துப்பின்
வேந்து செறப்பட் டவர் (895)

வேந்தொடு மாறுகோடல் விளிகுற்றார் தொழிலதாகும்.

(சிந்தா-குண-239)

5. ஆக்கங் கருதி முதலிலிழக்கும் செய்வினை
ஊக்கா ரறிவுடையார். (463)

வாணிக மொன்றுந் தேற்றாய் முதலொடுங் கேடு வந்தால்
ஊணிகந் தூட்டப் பட்ட ஊதிய வொழுக்கி னெஞ்சத்
தேணிகந் திலேசு நோக்கி இருமுதல் கெடாமை கொள்வார்
சேணிகந் துய்யப் போநின் செறிதொடி யொழிய வென்றார்.

(சிந்தா-காந்தரு-278)

6. இல்லாளை யஞ்சுவா னஞ்சுமற் றெஞ்ஞான்று
நல்லார்க்கு நல்ல செயல். (905)

இல்லாளை யஞ்சி விருந்தின் முகங் கொன்றநெஞ்சிற்
புல்லாளனாக.

(சிந்தா-மனைமகளிலம்பகம், செய்-217)

7. உலகந் தழீஇய தொட்ப மலர்தலும்
கூம்பலு மில்ல தறிவு. (425)

கோட்டுப்பூப் போல மலர்ந்துபிற் கூம்பாது
வேட்டதே வேட்டதா நட்பாட்சி—தோட்ட
கயப்பூப் போன் முன்மலர்ந்து பிற்கூம்புவாரை
நயப்பாரு நட்பாரு மில்.

(நாலடி-நட்பாராய்தல்-5)

8. ஒருநா ளெழுநாள்போற் செல்லும் சேட்சென்றார்
வருநாள்வைத் தேங்குபவர்க்கு. (1269)

பெறினென்னாம் பெற்றக்கா லென்னா முறினென்னாம்
உள்ள முடைந்துக்கக் கால். (1270)

ஊடற்கட் சென்றேன்மற் றோழி யதுமறந்து
கூடற்கட் சென்றதென் னெஞ்சு. (1284)

.....

.....

புலப்பேன்யான் என்பேன்மன் அந்நிலையே அவற்காணிற்
கலப்பேன் என்னுமிக் கையறு நெஞ்சே.

.....

.....

ஊடுவேன் என்பேன்மன் அந்நிலையே அவற்காணிற்
கூடுவேன் என்னுமிக் கொள்கையி னெஞ்சே.

.....

.....

துனிப்பேன்யான் என்பேன்மன் அந்நிலையே அவற்காணில்
தனித்தே தாழும் இத்தனி நெஞ்சே.

எனவாங்கு

பிறைபுரை யேர்நுதால் தாமெண்ணி யவையெல்லாம்
துறைபோத லொல்லுமோ தூவாகா தாங்கே
அறைபோகு நெஞ்சுடை யார்க்கு.

.(கலி-67)

9. துஞ்சுங்காற் றோண்மேல ராகி விழிக்குங்கால்
நெஞ்சத்த ராவர் விரைந்து. (1218)

ஓ ஓ கடலே,
தெற்றெனக் கண்ணுள்ளே தோன்ற இமையெடுத்துப்
பற்றுவென என்றியான் விழிக்குங்கால் மற்றுமென்
நெஞ்சத்துள் ளோடி பொளித்தாங்கே துஞ்சாநோய்
செய்யு மறனி லவன்.

(கலி-144.)

10. காமமும் காணு முயிர்காவாத் தூங்குமென்
நோனா உடம்பி னகத்து. (1163)

11. காம முழந்து வருந்தினார்க் கேம
மடலல்ல தில்லை வலி. (1131)

நலிதருங் காமமுங் கௌவையு மென்றிவ்
வலிதின் உயிர்காவாத் தாங்கியாங் கென்னை
நலியும் விழுமம் இரண்டு.

(கலி-142)

காமக் கடும்பகையிற் றோன்றினேற் கேம
மெழினுத லீத்தளிம் மா.

(கலி-139)

12. அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறிதினோய்
தந்நோய்போற் போற்றாக் கடை. (315)

சான்றவர் வாழியோ சான்றவிர் என்னும்
பிறர்நோயும் தந்நோய்போற் போற்றி அறனறிதல்
சான்றவர்க் கெல்லாம் கடனா விவ்விருந்த
சான்றீர் உமக்கொன் றறிவுறுப்பென்.

(கலி-139)

13. குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் றொழில். (549)

குடிபுறங் காத்தோம்புஞ் செங்கோலான் வியன்றானை
விடுவழி விடுவழிச் சென்றாங்கு அவர்
தொடுவழித் தொடுவழி நீங்கின்றாற் பசப்பே.

(கலி-130)

14. தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும். (263)

நெஞ்சறிந்த கொடியவை மறைப்பினும் மறையாவா
நெஞ்சத்திற் குறுகிய கரியில்லை யாகலின்.

(கலி. நெய்தல்-8)

15. களித்தறியே னென்பது கைவிடுக நெஞ்சத்
தொளித்ததூஉ மாங்கே மிகும். (928)

... ... காமம்
மறையிறந்து மன்றுபடும். (1138)

தோழிநாங்,
காணாமை யுண்ட கருங்கள்ளை மெய்கூர
நாணாது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குக்
காந்ததூஉங் கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்.

(கலி. முல்லை-செய்-15)

16. நாடாது நட்டலிற் கேடில்லை நட்டபின்
வீடில்லை நட்பாள் பவர்க்கு. (791)

நாடி நட்பி னல்லது
நட்டு நாடார்தம் மொட்டியோர் திறத்தே.

(நற்றிணை-32)

17. பெயக்கண்டு நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர். (580)

முந்தை யிருந்து நட்டோர் கொடுப்பின்
நஞ்சு முண்பர் நனிநா கரிகர்.

(நற்றிணை)

18. நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு. (20)

நீரின் றமையா உலகம் போலத்
தம்மின் றமையா நந்நயந் தருளி.

(நற்றிணை-1)

19. சிறப்பீனும் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉங்
காக்க மெவனோ உயிர்க்கு. (31)

அறத்தான் வருவதே யின்பம் மற் றெல்லாம்
புறத்த புகழு மில. (39)

சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்து வழிப்படூஉம் தோற்றம் போல,

(புறம்-31)

20. பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கின்
அதுநோக்கி வாழ்வார் பலர். (528)

வரிசை யறிதலோ வரிதே பெரிதும்
ஈத லெளிதே மாவண் டோன்றல்
அதுநற் கறிந்தனை யாயிற்
பொதுநோக் கொழிமதி புலவர் மாட்டே.

(புறம்—121)

21. நட்டார்க்கு நல்ல செயலின் விளைந்ததே
ஒட்டாரை ஒட்டிக் கொளல். (679)

நட்டார்க்கு நல்ல செயலினிது எத்துணையும்
ஒட்டாரை யொட்டிக் கொளலதனின் முன்னினிதே.

(ஔவையைநாற்பது-18)

22. பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கு மற்று
நிலையாமை காணப் படும். (349)

அற்றது பற்றெனி லுற்றது வீடு.

(திருவாய்மொழி—1-2-5)

23. ஆரா வியற்கை யவாநீப்பி னந்நிலையே
போர வியற்கை தரும். (370)

சென்றாங் கின்பத் துன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பகையற்றால்
அன்றே அப்போ தேவீடதுவே வீடு வீடாமே.

(திருவாய்மொழி. 8-8-6)

24. அங்கணத்து ளுக்க வமிழ்தற்று. (720)

ஊத்தைக்குழியி லமுதம் பாய்வது போல்.

(பெரியாழ்வார்திருமொழி—4-6-9)

25. ஒருமையு ளாமைபோ லைந்தடக்க லாற்றின். (126)

ஒருமையு ளாமைபோ லுள்ளைந் தடக்கி.

(திருமந்திரம்-முதற்றந்திரம்-21.)

26. நாடொறு நாடி முறைசெய்யா மன்னவன்
நாடொறு நாடு கெடும். (553)

நாடொறு மன்னவ னாட்டிற் றவநெறி
நாடொறு நாடி யவனெறி நாடானேல்
நாடொறு நாடு கெடுமுட னண்ணுமால்
நாடொறுஞ் செல்வ நாபதி குன்றுமே.

(திருமந்திரம்-இராசதோடம்-2.)

27. சார்புணர்ந்து சார்பு கெடஒழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய். (359).

சார்புணர்ந்து சார்பு கெடஒழுகின் என்றமையால்
சார்புணர்வு தானே தியானமுமாம்—சார்பு
கெடஒழுகி னல்ல சமாதியுமாங் கேதப்
படவருவ தில்லை வினைப் பற்று.

(திருக்களிற்றுப்படியார்)

28. தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றை யவர். (348)

தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றையவ ரென்று—நிலைத்தமிழின்
தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ ருரைத்த
மெய்வைத்த சொல்லை விரும்பாமல்.

(உமாபதிசிவாசாரியர் நெஞ்சுவிடுதூது)

29. .... அவர்சென்ற
நாளெண்ணித் தேய்ந்த விரல். (1261)

நெடுமணிஞ்சி நீணகர் வரைப்பி
னொவுறழ் நெடுஞ்சுவர் நாள்பல வெழுதிச்
செவ்விரல் சிவந்த வவ்வரிக் குடைச்சூ
லணங்கெழி லரிவையர்.

(பதிற்றுப்பத்து-68.)

30. பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்பிற் றமக்கின்னா
பிற்பகற் றாமே வரும். (319)

முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு
பிற்பகற் காண்குறூஉம் பெற்றிகாண்.

(சிலப். வஞ்சினமாலை. வரி-3, 4)

31. தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை. (55)

தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுவாளைத்
தெய்வம் தொழுதகைமை திண்ணமால்—தெய்வமாய்
மண்ணக மாதர்க் கணியாய கண்ணகி
விண்ணகமா தர்க்கு விருந்து.

(சிலப். கட்டுரைகாதை)

தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேராய்

(மணிமேகலை; காதை 22-வரி-59-61)

32. எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டா முய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு. (110)

நிலம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன்
செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென
அறம்பாடிற்றே யாயிழை கணவ.

(புறம்-34)

இன்னும் இத்தகைய மேற்கோள்வாக்கியங்கள் பல எடுத்துக் காட்டலாமாயினும் ஈங்கு இவை போதியவாம். இவ்வாறு உரையொடு பொருளும் உறழும் பலவிடங்களையும் காட்டுமிடத்துக் குறளாசிரியரே அவற்றைப் பிறநூல்களினின்றும் இரவல்கொண்டிருக்கலாகாதோ எனின், இவ்வாக்கியங்களின் பொருணோக்கும் நடைப்போக்கும் உற்று நோக்குவார்க்குக் குறளே பிறநூலுடையாருக்கு மேற்கோளாதல் வெள்ளிடைமலையாம். அன்றியும், சாத்தனார் மணிமேகலையிலும், ஆலத்தூர் கிழார் புறப்பாட்டிலும் குறளைப் பாராட்டிப்பாடக் கண்டுவைத்தும், குற

ளாசிரியர் பிறநூலினின்று இரவல்கொண்டாரெனக் கூறுதல் சிறிதும் பொருந்தாக்கூற்றாம். எனவே சங்கப்புலவர்பலராலும் எடுத்தாளப்படும் குறள் அவர்தமக்குக் காலத்தான் முந்தியதாதல் ஒருதலை. அன்றியும், கடைச்சங்கப்புலவரான சாத்தனார் 'பொய்யில்புலவன்பொருளுரை'யெனவும் ஆலத்தூர்கிழார் 'அறம்பாடிற்றே'எனவும் குறளையும் அதனாசிரியரையும் போற்றிப்பேணக்காணும்நாம், இப்பழம்புலவராற் குறள் மெய்ம்மறையெனவும், அதனாசிரியர்பொய்யா அறக்கடவுளெனவும்பாராட்டப்படுதற்கு வள்ளுவரின் மெய்ப்பெருமை அப்புலவருக்கு வெகுநீண்டகாலத்துக்கு முன்னே நிலைபேறடைந்திருக்கவேண்டுமென்பதை எளிதிற் றெளியலாகும். நமக்குக் கிடைக்கும் சங்கநூல்களெல்லாம் கடைச்சங்கப்புலவராலேயே இயற்றப்பட்டன எனக் கொள்ளற்கும் இல்லை. சில புறப்பாட்டுக்களும் கலிகளும் இடைச்சங்கப்புலவராலேனும் எனைத்தானும் கடைச்சங்கத்துக்கு முற்பட்ட புலவராலேனும் ஆக்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். அவர் நூல்களிலும் குறள் எடுத்தாளப்படுதலால் வள்ளுவர் கடைச்சங்கக் கடைக்காலத்தவருமில்லை; முதலிடைக்காலத்தவருமில்லை; அச்சங்கத்துக்கு நெடும்பல்லாண்டுகட்கு முன்பிருந்தவராவரென்பது இனிது போதரும்.

இனி, தொல்காப்பியம் முதற்சங்கக்காலத்து ஆக்கப்பெற்று இடைச்சங்கத்தாருக்கு இலக்கணமாயிற்றென்பது தமிழரெல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததொன்று. கடைச்சங்கக்காலத்திலும் தொல்காப்பியம் ஆட்சியிலிருந்ததாயினும், அதன்விதிகளுக்கு மாறுபட்டவழக்குக்கள் அச்சங்கநூல்களிற் பயிலக் காண்கின்றோம். உதாரணமாக: மொழிக்கு முதலாகாதென்று தொல்காப்பியம் விதந்துவிலக்கிய சகரத்தை முதலாகக்கொண்ட தமிழ்மொழிகள்பல கடைச்சங்க இலக்கியங்களிற் பயிலக் காண்கின்றோம். வள்ளுவர்நூலில் வடசொல்லாய்வந்துவழங்கும் சமன், சலம் என்ற இரண்டொன்று தவிர்த் தனித்தமிழ்ச் சகரமுதன்மொழிகள் காணல் அரிது. இதனால், தொல்காப்பியவிதிகள்சில வழக்கிழந்த கடைச்சங்கக் காலத்துக்குமுன்னரே அவ்விதிகள் பிறழாமற் பேணப்பெற்ற இடைச்சங்கப் பழங்காலத்தையடுத்தே வள்ளுவரின்குறள் எழுந்திருக்கவேண்டுமென்று ஊகிப்பதும் இழுக்காது.

சாணக்கியம் முதலிய ஆரியநீதிநூல்களினின்று அறங்களைத் திரட்டி வள்ளுவர் நூல்செய்திருக்கவேண்டுமென்றும், ஆதலால், சாணக்

கியர் முதலியோருக்கு வள்ளுவர் பிற்காலத்தவராயிருக்கவேண்டுமென்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். இதற்குப் பரிமேலழகர் 662-ம் குறளின் விசேடக்குறிப்பில் "விபாழ வெள்ளிகளது துணிபுதொகுத்துப் பின் நீதிநூலுடையார்கூறியவாறு கூறுகின்றமையின்" என்ற எழுதியுள்ள வாக்கியத்தை ஆதாரமாக்கி, அவ்வாக்கியத்திற்கண்ட 'பின் நீதிநூலுடையார்' என்ற சொற்றொடரை சாணக்கியர் முதலாயினரைச் சுட்டுவதாகக் கொள்கின்றனர். இதுவே பரிமேலழகர்காலத்தாயின் அவர் விசேதமாக்கியிருப்பர்? அன்றியும், பின் நீதிநூலுடையார் யாரேயாயினும் அவர்தம் வழிநூல்களுக்குக் குறள் சார்புநூலாகும் என்னுங்கருத்தைப் பரிமேலழகர் இவ்வாக்கியத்தாற் குறிக்கதாக ஏற்படுமாறில்லை. ஆழச் சிந்தித்தால் விபாழ வெள்ளிகளின் நீதிநூல்களுங்கூடக் குறளுக்கு முதனூலெனப் பரிமேலழகர் இவ்வாக்கியத்திற் சுட்டிலரென்பது தெற்றென விளங்கும். விபாழ வெள்ளிகளின் துணிபுகளைத் தொகுத்த ஆரியநீதிவழிநூலுடையார்முறைக்கும் குறளாசிரியர் அறம்வகுத்த முறைக்கும், எடுத்துக்கொண்ட குறட்பொருள்பற்றியுள்ள ஒப்புமையை இவ்வாக்கியத்தாற் கூறியதன்றி, கண்டிப் பரிமேலழகர் காலமுறையால் முதல் வழி சார்புநூல்களாமாறு வகுத்துக்கூறவர்தாரில்லை. இவ்வாறே பிற இடங்களிலும் குறட்கருத்துக்களோடு வடநூலுடையார்கொள்கைகளின் ஒப்பும் மாறுபாடும் பரிமேலழகர் எடுத்துக்காட்டிச்செல்லுதலும் கவனிக்கத்தக்கது.

சங்கத்தார்படியதாகக்கொள்ளப்படும் திருவள்ளுவமாலைச்செய்புட்கள்பல நூறோ ஆரியமறைகளுக்கு ஒப்பதும் மிக்கதுமாமென்றும் விசதமாகப் பாராட்டுகின்றன. வேதங்களுக்கு மிகப்பிற்பட்ட மனுவாதி வடமொழிநூலென்றுமே குறளுக்கு முதனூலாகதென்னுங்குறிப்பும் திருவள்ளுவமாலைச்செய்புட்களிற் காணலாம். இவ்வாறு மனுவாதி வடமொழி அறநூலுடையாரே வள்ளுவருக்கு முதனூலுடையாராகாதபோது, அவரைப் பின்பற்றிய மிகப்பிற்பட்ட கேவலம் நீதிநூலுடைய சாணக்கியராதியர் வள்ளுவருக்கு வழிநாட்டிகளாவது எப்படியோ?

மேலும், நீதி அறத்தில் அரசனல் வற்புறுத்தப்படும் ஒருகூறையாகலின், அறநூல்களினின்று நீதிநூல்களைப்பிரித்தது தொகுக்கலாவதன்றிக் கேவலம் நீதிநூல்களினின்று அறநூல்களியற்றப்படுமாறில்லை.

பரிமேலழகரே பலவிடத்தும் நீதிநூலின்வேறாய அறநூல்களுண்மை யைச் சுட்டியுள்ளார். நிருக்குறள் அற நூலாகவே, அறத்தின் ஒருபகுதி யான நீதிகளேமட்டுக்கூறும் மடமொழிநூல்களின்வழி நூலாக வள்ளுவர் குறளே இயற்றினர் என்பது பொருத்தமுடையதாகும்.

இன்னும், ஆரிய நாகரீகத்தின் வரவை, நான்காம் நூற்றாண்டாகவே கூறுவர். இந்நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்ட வள்ளுவர் திருக்குறள், நான்மறையுடன்பட்ட பொருளின்பநூல்களை அகப்புறத்துறைபற்றி களவு மணவாழ்க்கையுறைக்காமமாக ஆராய்ந்து அறுதியிட்டு வகுத் தெடுத்துவிளம்பும் தமிழ்நூல். நான்மறையும் ஆரியர் சுவர்க்கநரகமும் அறிந்த பண்பிலராகச் சுற்றுநூல்களில் ஆங்காங்கே இவ்விருபெரு வழக்குக்களின் இயல்புகளை மறித்துக்காட்டிச் செல்லுமாறு பாராட்டத்தகுவதன்று. இவற்றிற்கு நீதிநூல்கள், சாணக்கியரின் வட மொழி நீதி வெண்பாநூலுக்குப்பின் ஆங்கிலச் சார்பு நூலாக எழுந்த தெலுங்கர் வேமன ஆகியவற்றைக் காலமும் வெளிப்படுத்தலுறையின் சான்றுண்மை நுவல்வதாகாது. நான்கும் பொருளமைப்பிலும் ஆங்காங்கு ஆரிய நூல்களினின்றும் திரட்டப்பட்டிருபதுக்கட்டி மெய்யுவர் பெயர்க்கலாம், நான்கிலுமாகச் சுவர்க்கநரகம் பற்றிய குறிப்பு ஒன்றேனும் காணப்படாமையாகும்.

11. வள்ளுவர் குடிப்பிறப்பு

நிருவள்ளுவர் 'ஆதி' என்னும் புலைமகளுக்கும் 'பகவன்' என்னும் பார்ப்பனனுக்கும் பிறந்த மகனாகவே இசைபட வைகலும் சென்னை யிலும் கன்னியாகுமரியிலும் நம்பிவருகின்றனர். இக்கதையமைப்போர், ''ஆனினமும் பிரசமும் முக்கனியும் தெய்வப் பாலைபோல், வள்ளுவர் தம் நூலுக்கு நிகரில் '..., ஆதி பகவன் முதற்றொடர்நிலை' எனற்கொடாற் றம் 'தக்கதை தாய்ப் பிரசவி' யாதலின்'' — என்பது கூறித் தம்கோள் நிறுவி விட்டதாக எண்ணி மகிழ்கின்றனர். இக்கதைக்கு ஆவணமுரைப்பும், இவர் விருப்புக் கிக்கதையுமே மூலமாகையால், இதன் மெய்ம்மை சுட்டி டுக்காணேம். முதலில் நாயனார் கடவுள்வாழ்த்தில் முதற்றொடரில் தம் பெற்றோரை உலகோர்புத்திக்கு முதற்காரணமாகச் சுட்டத் துணிவரா என்பதும் சிந்திக்கற்பாலது. மேலும் இப்பெயர்கட்டமைப்பு நாயனின் முதற் குல பெண்பாலைப் பிரசாபதியொண்டி நிறுவியபின்னன்றோ, இக்

குறளி லக்குரவர் பெயரைக் குறிக்க ஆசிரியர் கருதினால் எனும் மாராய்ச்சி எழவேண்டும். ஐய மகற்ற ஆராய்ந்தால் ஐயப்பாடிவ்வளவே ஆதாவாகக் கொண்டு ஒரு சித்தாந்தஞ்செய்வது சுகந்தமுறையாமா? முதற்குற லிற்கண்ட 'தாதி'—'பகவன்' எனுஞ் சொற்கள் சூடானதிலிருந்து பெற் றோரைக் குறிக்குமாகையால் இதில் அப்பொருடையதென்றே கண்டறியவேண்டியது அத்தியாவசியமே? சூழ்ச்சொற் களையெல்லாம் அறிவதிலும் அப்பொருளை நண் ணையச் சங்கையற்ற பிரமாணமாகக்கொண்டு குறுகிய காலத்தே ஆலையே சூறிக்குமெனவும் அதுபோலிப்ப தே பிரபஞ்சமெனில் அறிவாளர் நாகரி வாய் ஏனும் உண்மைகாணும் வாதமுறையாகுமென்பது வெளிப்படை.

இனி, 'பகவன்' எப்படி இவர்க்குதவியென்பதற்கு யாதொரு நூலாதாரமில்லாதபோ தி, அதற்கு மாறுக "பானி, கவற் றாண்டி மாதர் புத்தேளி, ஈதற் காசானி யாகி மேதினி, யின்னிசை யெழுவர்ப் பயந்தன னின்றே" எனுஞ் சூளாமணிச்சூளாடி காரல் வள்ளுவரின் தந்தை 'பாலித்தமுனி' எனுங் கேரியன் எப்ப நூ கதை யும் கேட்டின்றோம். இவ் விரு கதைகளில் விசுவாசமெதற்கு? வேண்டி தெதற்கு? இன்னும், 'பகவன்' எனுஞ் சொற்கு நிகண்டிலும் இருக்குவேதத்தி லும் ஆவ்வுருவிற் பயில்வதற்கு, பானியிபாதி கையபாகனிகளின் சிதிப்படுக்கும் வேதத்துக்குரு தெரிவடைமாழிநூல்களிலும் 'பகவன்' எனும் பிரயோகக் காணலரிது. 'பகவன்' எப்படிக் கரியாய ஆரியச் சொலீலாருமும். இதனுற் குறளாசிரியர் பானியிக்குமுற்பட்டவரெனத் துணிதற் கிடமாவதன்றிக் கடைச்சங்கக்கடைக்காலவேதியரெனுங் கருத்துக்குப் 'பகவன்' எனும் பெயருண்மை ஆதாரபானிதமாகும். எனினும் இக்கருதுக்குக் கருதுபவர்களுள்ளிப் பிறிதுபிரமாண மில்லை. பேரூரில்லாத பலர் பிறவாலத்திற் படிவைத்த தனிப்படலங்களை பொரு பொருட்படுத்திப் பண்டைச்சரித்தங்கள் துணிவது, வாதவிரோதக் காதார மாருமன்றி, உண்மைதெளிதற் குதவுமாறில்லை. பலநூற்றாண்டி களுக்கு முன் பின் வாழ்ந்த சுக்கிரர்க்கினியர் பரிமேலழகர்களைக் கூட்டிவைத்துப் போட்டிசெய்யித்தல், காளிதாசன் போஜராஜன் பவபூதிகளைச் சேர்த்தவர்தம்முட் சல்லாபக்கண்டை யுண்டுபண்ணியும் வழங்கிவரும் பல கதைகளையும் தனிச் செய்யுட்களையும் கேட்கும்

நாம், அனையதொரு பொறுப்பற்ற நாடோடிகளின் கதையை நம்பி அறத் 'தேவரை'ப் பறைப்புலையராக்கத் துணிவ தெவ்வாறு கூடும்?

இன்னும், இக்கதைக்குப் பண்டைச் சங்கப்பாட்டுக்களிலேனும் பழைய பிற பனுவல்களிலேனும் ஓராதாரமும் பெறாமையோடு, குறட் பழஞ்சுவடிகளெதனிலு மிக்கதையின் சார்பான தனிச்செய்யுட்க ளெழு தப்படாமையையும் கவனிக்கவேண்டும். திருவள்ளுவமாலைமுழுதையும் தொன்றுதொட்டு வரன்முறையேவந்த குறட்சுவடிகளிலெழுதிவருவா னேன்? வள்ளுவரும் அவருடன்பிறந்த பிள்ளைகளும், தாதைவாதை யால் வேதனைப்படும் ஆதியன்னையைத் தெருட்ட அவர் பிறந்தவுடன் சேனைப்பால்தானுமறியாச் சிறுகுதலைவாய்திறந் துபதேசித்த தெய்வக் கவிகளை அச்சுவடி பெயர்த்தெழுதிவந்தோர் புறக்கணித்துக் களைந்து கழிக்கக் காரணந்தா னென்னோ? குறளுக் குரைநண்ட பண்டிதர் பதின் மரும் இவ்வாலாற்றுக்கவிகளைச் சுட்டாதொழிவானேன்? பிற்காலத்திற் பத்திவினயத்துடன் குறணூலை ஆராய்ந்து பதிப்பித்து வெளிப்படுத் திய நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் திருத்தணிகைச் சரவணப்பெருமாளைய ரனைய அரிய தமிழ்ப்பெரியாரும் திருவள்ளுவமாலைச் செய்யுட்களை மட்டுந் தழுவிப் பிறவற்றை நழுவவிட்டிருப்பதும் சிந்திக்கத்தக்க தன்றோ? நக்கீரரையும் கம்பரையும் தமிழகத்திற் றலைநின்ற அறிஞரனை வரையுமே வேதியர்குருதி பாதி விரவப்பெற்றதாற் பெருமையுற்றன ரெனப் பல கதைகட்டி, அக்கலப்பற்ற தனித்தமிழருள்ளே தகவுடைய ரில்லையென் றொன்றைப் பொருளெச்சமாகச் சுட்டித் தம்முட் டாம் மகிழும் சில நவீன விற்பனரின் கற்பனைத்திறத்தையன்றே ஆதிபால் எழுவரை 'வேளாவேதியன்' காதலற்றுக் கடமையிற்றந்தகதை நின்று நிதர்சனமாக்குகின்றது.

[கதைப்பவர்காட்டுங் கவிதைகளிரண்டு.]

இனித் "தேவை வள்ளுவனென்பானோர்பேதை" யெனும் திரு வள்ளுவமாலைச்செய்யுளடியையும், "மெய்த்ததிருவள்ளுவனார் வென் றுயர்ந்தார், கல்விநலந் துய்த்த சங்கத்தார் தாழ்ந்தார், சோமேசர்" என்ற மாதவச் சிவஞானமுனிவரின் சோமேசர்முதுமொழிவெண்பாவையும் எடுத்துக்காட்டி, இவற்றால், திருக்குறளாசிரியரின் புலைக்குலப்பிறப்பு நாட்டப்படுவதாய்க் காட்டுவாரும் சிலருளர்,

முதலில் திருக்குறளின் சிறப்புப்பாயிரச்செய்யுட்கள் சங்கப்புலவராற் பாடப்பெற்ற செய்தியே சங்கையறத் தெளியப்பட்டதொன்றில்லை. வள்ளுவரால் வெல்லப்பட்ட சங்கப்புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர்மட்டும் தம் பிழைக்கிரங்கிக் குறளையும் அதனாசிரியரையும் புகழ்ந்து பாடியிருந்தால், ஒருவாறு அது நாம் கேட்கும் கதைவாலாற்றோடு சிறிது பொருத்தங்கொள்ளும். ஆனால், சங்கப்புலவரொடு அசரீரி, சிவபிரான், கலைமகள், மூங்கையான உருத்திரசன்மர் முதலியோரும், அச்சேறி வெளிவராத சிலகுறட்சுவடிகளில் இன்னும் பலரும் பாடினதாய்க் காணப்படும் பலபாக்களையும் திரட்டிக் குறட் சிறப்புப்பாயிரமாக்கி வைத்திருப்பதைச் சிந்திப்போர்க்கு, திருவள்ளுவமாலைச்செய்யுட்களை வள்ளுவராற் பொற்றாமரையிற் றள்ளப்பட்ட சங்கப்புலவர் தம் பிழைபொறுக்கப் பாடின கதையின் உண்மை சங்கைக்கிடமாகும். அதனுடன் அச்செய்யுட்களை நிதானித்துக்கவனிக்குங்கால், தோற்ற சங்கப்புலவர் மனங்கசிந்து அத்தருணம் தத்தமுளத்துதித்த கருத்தை யப்படியே வெளியிட்டதான கதைக்கு முரணாக, ஒருவர் அல்லது ஒருசிலரே முன் சாவதான யோசனையுடன் பாடித் தொகுத்தபான்மையினை அப்பாக்களே நிரூபிக்கின்றன. வென்றுயர்ந்த வள்ளுவரைப் புகழவந்த சங்கப்புலவரின் பாக்கள் திருக்குறளியல்பும் பெருமையும் மட்டுங் குறிக்கவேண்டுவதியல்பாகவும், திருவள்ளுவமாலைச்செய்யுட்களை யுற்றுநோக்குவார்க்கு அவை திருத்தமாகப் பொருத்தங்காட்டுங் குறிப்புடன் எண்ணித் துணிந்து பாடிவைத்தபாட்டுக்களென விளக்கமாகும். மேலும், கதையின்படி பங்கமுற்ற சங்கப்புலவர் குறையிரந்தியற்றின தனிப்பாக்கள் குறளுக்குச் சிறப்புப்பாயிரமாமாறில்லை; சிறப்புப்பாயிரம் செய்தற்குரியர் "தன்னாசிரியன் தன்னொடு கற்றோன், தன்மாணாக்கன் தகுமுரைகாரன்" என்றின்னோருள் ஒருவரேயாகலானும், சங்கத்தார் இன்னோர்வகையில் யாருமாகாமையானுமென்க. திருவள்ளுவமாலை குறணூலின் சிறப்புப்பாயிரமென வழங்கப்பெறுதலால் அதனைச் சங்கப்புலவர் செய்தனரென்னுங் கொள்கை உறுதிபெறுமாறில்லை. இவ்வுண்மை யெதுவாயினுமாகுக. தற்காலம் அதனைச்சங்கையற்றதெனக்கொள்ளினும், அதனால் வள்ளுவர் புலையராமாறு தெளிதற்கில்லை. அவரைப் புலையராக்குவார் அதற் கெடுத்துரைக்கும் மேற்கோட்செய்யுள் இது:

"அறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்னுமிந் நான்கின்
திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை—மறந்தேயும்
வள்ளுவ னென்பானோர் பேதை; அவன்வாய்ச்சொற்
கொள்ளா ரறிவுடை யார்" (திருவள்ளுவமாலை-அ)

எனும் மாமூலர்பெயர்கொண்ட இந்தச் செய்யுளுக்கு "அமானுஷ்யமான அரிய விழுமிய குறளறநூலையாக்கிய கடவுட்டன்மைவாய்ந்த தேவரை வள்ளுவனெனும் பெயர்கொண்டதொரு கேவலம் மனிதனாகவுட் கொண்டுபேசுவானுளனாயின், அவன் நாயனாரின் தெய்விகத்தன்மையறிய மாட்டாத அறிவீனன்" என்று குறிப்பதே பொருளாகும் திருவள்ளுவ மாலைக்கு உரைகண்ட திருத்தணிகைச் சரவணப்பெருமாளையரவர்களும், பிறர்மதமாக "ஒலிக்குறிப்பினாலே சாதியிழிவுதோன்ற வள்ளுவனென்பான் எனினு மமையும்" எனப் பிற்குறிப்பிற் சுட்டினரேனும், தம் முன்னுரையில் "அறமுதலாக.....வேதப்பொருள்களாகிய நான்கனது கூறுபாட்டைத் தெரிந்து.....சொல்லிய தேவனை மறந்தாயினும் ஒருமனிதனாக உட்கொண்டு வள்ளுவனென்றுசொல்லுதற்கு ஒருவனுளனாயின், அவன் அறிவில்லாதவனாவன்.....அச்சொல்லை அறிவுடையார் கொள்ளார்" என இப்பாட்டுக்குப் பொருள்கூறிப்போதலும் சிந்திக்கத்தக்கது. வள்ளுவச்சொல் அவர்காலத்திற் புலைக்குலவகுப்பின்பெயரெனத் தக்க பிறசான்றால் நாட்டினாலன்றி, இக்கவியில் வள்ளுவனென்பதற்கு இழிகுலத்தோனெனப் பொருள்கொள்ளற் கவசியமே கிடையாது. அத்தகைய சான்று காட்டப்படாதநிலையில் இப்பொருளுரைப்போர் பிற்காலக்கதையைவைத்தே இக்கவிக்கு இப்பொருள்கூறமுயல்வதல்லால், இக்கவி அக்கதைக்கு மேற்கோளாமாறில்லையென்பது மலையிலக்காம்.

இனி மாதவச் சிவஞானயோகிகளின் சோமேசர்முதுமொழி வெண்பா சற்றேறக்குறைய 150 ஆண்டுகளுக்குமுன் எழுந்ததாகும்; அதனுள்,—

மெய்த்ததிரு வள்ளுவனார் வென்றுயர்ந்தார், கல்விநலம்
துய்த்தசங்கத் தார்தாழ்ந்தார், சோமேசா—உய்த்தறியின்
மேற்பிறந்தா ரயினும் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்தும்
கற்றா ரனைத்திலர் பாடு,

என்னும் வெண்பா வள்ளுவனைப் புலைக்குலத்தவராக்குவாரால் மேற் கோளாக எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது.

இக்கவியால், அதனைச் செய்தவர்காலத்தில் வள்ளுவர் ஆதிபரற் பகவனுக்குப் பிறந்த கதை வழங்கியதென்பதும், அக்கதையை அம் முனிவர் தம் முதுமொழிவெண்பாவிற் சுட்டியுள்ளார் என்பதும் மட்டும் கிடைப்பதாகும்; மற்றப்படி அக்கதைக்கு முரிய முன்னுரையுள் டென்பதனையும், அதன்சரிதவண்மையை அம்முனிவர் ஆராய்ந்து துணிந்த தன்முடிபாகக் காட்டவுந்தான்பதனையும் அவ்வெண்பா வால் தெளிதற்கில்லை. எடுத்தகுறைந்து ஒருகதைகாட்டுமவரிபத்தின் பொருட்டு அவர்காலத்திற் கேட்கப்பட்ட இக்கதையை அவர் தம் வெண் பாவில் முடைந்தாரென்பதை முறைபாமன்றி, மற்றிதன் உண்மையை ஆய்ந்து தெளிந்து நிலைநிறுத்துவதை முனிவர்களுக்கெனக்கொள்ளின் அதற்குரிய பல முரண்பாடு காண்கிற்றும். சக்கத்தை வள்ளுவர் வெண்டடக்கியதற்கு வேறுசான்றில்லாமையை முன்னரே சுட்டியுள்ளோம். அக்குறியும், இம்முதுமொழிவெண்பாவிற் பின்னெடுத்துக்காட்டிய குறளொடு இக்கதைபொருந்த முன்னடிகள் முரணுவது வெளிப்படை. 'பிறப்பிறந்தும் கல்வியுடைய சான்றோரினபெருமை, பேதபிறந்தும் கல்லாத கயவர்க்கில்லை'—என்பதை வலியுறுத்தவந்த குறளை யுதாரிக்கும் கதையில், தேவரைத்தவிர யாவராலுமெதிர்க்கொணாக் கல்விகலந்பெருகப் பெற்றவர்க்கு சங்கத்தாரைக் கல்லாதாரெனக் குறிப்பது பொருத்த மாமா? அக்குறிப்பு முனிவர்க்கில்லையென்பதைக் 'கல்விநலந்துய்த்த சங்கத்தார்' எனும் அவர்சொற்றொடர்விசேடமே விசதமாக்கும். இதுவு மன்றிப் பலவேறுகுலமும் தொழிலுமுடைய சங்கப்புலவரனைவரும் ஒக்க மேற்குல வுபர்குடிப்பிறப்புடைய ரன்றுகவே, கதைகூறுமாறு வள்ளுவ ரால் வெல்லப்பட்ட சங்கத்தாரெல்லாரும் "மேற்பிறந்தார்" எனவும் "கல் லாதார்" எனவும் முனிவர்களுதற் கிடனில்லை—முறைபுமில்லை அதனால் இவ்வாறுகவிகொண்டு கற்றப்பாடையுடைய குற்றமுடைமைக்காக வள்ளுவரைப் புலைக்குடிப் புகுத்துவது அவரியலும் அறுதியில்லை. சிவஞானயோகிகளோ ஆராய்ச்சியிலபரையுத் தாமுண்டமுடிபென இக் கதையின் உண்மையை நிலைநாட்ட நினைத்தாலும் அவரைய்த்த ஆதாயு கனையும் கொண்டமுடிவுக்கு அவர்கண்ட நியாயங்களையும் சும் விசாரிப் பது முறைமையில், சண்டவர் தந்துணிவுலக்குநேர்நின்றிக் கேட்ட

கதையைப் பாட்டில் முடைந்ததுகொண்டு அக்கதைக்கு அவரை ஆசிரியராக்கவும் அவர்கவிகொண்டதனை நிலைநாட்டவும் முயல்வது முறையன்றாகும்.

[பறைக்குல மறுக்குங் குறிப்புக்களாவன.]

இனி, வள்ளுவரின் குலமும் குடிப்பிறப்பும் நெட்டிடையிருளில் மறைபட்டுத் தெளிதற்கரிதாகும். பண்டைப் பெரியார்பிறப்பனைத்தும் இவ்வாறே தேடரிய முயற்கொம்பாகத் தெரிகின்றோம். நக்கீரர் முதலிய சங்கப்புலவரும், அவர்தமக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிற்பட்ட கம்பரனைய கவிவாணரும் தத்தம் நூலளவில் தமிழகத்தே வாழ்வு பெற்றிருத்தலன்றி, மற்றப்படி அவர்களின் குலம் குடிகளைவிளக்கும் குறிப்புக்களொன்றும் கிடைக்கக்காணேம். காளிதாசன் முதலியவடமொழிமகாகவிகளும் இப்படியே அவர்தம் நூலளவிலன்றிப் பிறாண்டு நமக்கு ஏதிலராகின்றனர். சரிதவுணர்ச்சியும் பயிற்சியும் தொன்றுதொட்டு நிலவிவரும் மேனாட்டிலுங்கூட அண்ணிய நானூறாண்டுகளுக்குள்ளிருந்த நாடகமஹாகவியான ஜெகப்பிரியரின் (Shakespeare) ஜீவிதக்குறிப்புக்களைப்பற்றியும் அவர்பெயரான் வழங்கிவரும் நாடகங்களின் ஆசிரியத்துவத்தைப்பற்றியும் இன்னும் தீராத வாதப்போர் நிகழக்காணும் நாம், சரித்திரக்குறிப்புக்களில் ஆர்வமும் ஆதரவும் இல்லாத நமது நாட்டில் ஞாபகத்திற்கெட்டாத நீண்ட பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன் எழுந்துலகி மறைந்த பெரும்புலமை யருஞ்சுடரார் பிறங்கு மவர் நூற்கிரணவொளியால் நிலைப்பதல்லால், அவரைப்பற்றிய பிற சிறு குறிப்புக்கள் தமிழகத்திற் பேணப்படாமை கண்டு வியத்தற்கில்லை. உலகையும் அதன் நிலையற்றவாழ்வையும் வெறுக்கும் நம்மவர், மக்களின் குலம் குடி நிலைகளை மதிப்பதில்லை. இறவா அறிவற நூல்களைமட்டும் பேணிப்போற்றுவாரன்றி, அந்நூல்செய்தார்வாழ்க்கைக்குறிப்புக்களை நம்மவர் பாராட்டும்வழக்கம் இல்லை. இதனால், குறளாசிரியரின் குடிப்பிறப்பும் மற்றும் அவர் ஜீவிதக்குறிப்புக்களும் இன்று இனைத்தெனத் துணிந்து தெளிதற்குச் சான்று போதா.

எனினும், வள்ளுவர் புலைக்குலப்பிறப்பும் சால்புமுடையரெனக் கதைப்பவர் கதையொடுபொருந்தாக் குறிப்புக்கள் ஈண்டுச் சில நினைக்கத்தகும். பெற்றோர்ப்பேணலும் பெருங்குடிப்பெருமையும் குறளுவிற்

பெரிதும் பாராட்டப்படுகின்றன. கற்குடிப்பிறப்பும் பிறக்குடியைப் பேணிப்பெருக்கலும் மக்கட்கு அழகும் கடனுமாமென்று புலிக்குலவள்ளுவர் வற்புறுத்துவரா? அன்பையும், அறம்பொருளின்பங்களையும் அவற்றின் நுட்பங்களையும் நிறைபடவிரிக்கும் வள்ளுவர் ஆன்ற குடிப்பிறப்பும் அசைவைப்பழக்கமும் உடையரென்பதை அவர் குறள் பறைசாற்றுகின்றதே. இன்னும், உயர்நூல் வேதாகமனைய ஆசிரியர் பழம்பெருநூல்களின் வடித்தகாரமென முழங்குபவர், பறைக்குலவள்ளுவர், வாலப்பருவத்தே கல்விகேள்விகளால் நிறைந்து, இறவாக்குறள் பாடுமுன் தென்சொற்கடந்து வடசொற்கடலுக்கும் எல்லைகண்டதெப்படிக்கூடுமென்பரோ? அவர்காலப் புலிடர் தமிழ்மொழி ஆரியமும் பாயின்மை வருணபேதமழித்து அறவோர் அரிஞருடன் பாயின்மைவந்தனர் என்று கொண்டாலன்றி, பறைக்குலவள்ளுவர் தம் நிருக்குறள்காட்டும் ஆரியம் கல்வியும் அடைபுமாறில்லை. 'கல்லாமலுங்கற்கவேண்டாவுலும் அறம்பாடவந்த மனிதவருவெடுத்த கடவுள் வள்ளுவர்' என்பார்க்கு இவ்வாராய்ச்சி அவசியமில்லை. சால்பும் தூய்மையுமானதெய்வத்தன்மை வினுத்துடையராயினும் காமனும் மனிதவருக்கத்தினர் எனக்கொள்வோருக்குமட்டும் இவ்வாராய்ச்சிகள் பொருளாகி பாலனைத்தாம். ஆனால், தேவரைப் பிரமனவதாரமென்பார்பாட்டு நாம் கேட்டறியவேண்டுவதொன்றன்று. அறம்பாட அவதரிக்கும் கடவுள், ஓதுவிக்கும் அந்தணராகாமலும், முறைசெய்யும் அரசராகாமலும், பறைபறையும் வள்ளுவராய்ப் பிறக்கவந்த திருக்கை யென்னே? அகரநிதானமெனும் சகரனமுறைகளும் வருணவகுப்புவகையகறைகளும் நீக்குதிறமாற அழித்தெதிர்த்து, 'எல்லாவுயிர்க்கும் பிறப்பொக்கும்' எனும் உண்மையை நிலைநிறுத்தற் கென்றே மறையவர்பிறவன் பறையனுமானனோ? அன்றிப்பவனதால் பிறிதியாதெசா? நாள்வழக்கில் நம்மவருட் புலிக்குடிமக்கள் கல்விப்பயிற்சி கேள்வியறிவு அறவோர்கூட்டுறவுகளுக்கு இடம்பெற சமய காண்பதில்லை. திருக்குறளிற்றவிர்ந்த ஏனைய பலதமிழ்நூல்களும் ஆரியமும் ஆரியர்களும் அந்நூலாசிரியர் பறையர்குலத்தவரென்ற பெற்றிருக்கவொண்ணாதென்ப தொருதலை. பழங்காலத்தே பறைச்சிலவர்களைப் பார்ப்பனரென்றும் பாராட்டி வளர்ந்துவந்த தமிழ்மொழி ஆரியமும் பயிற்றுவிக்கத்து அம்முதனூலாசிரியரைக் குலத்தும் அச்சம்பாவித்தும் ஆதலே வள்ளுவர் இப்பெற்றியெல்லாம் பெறற் கின்றியமையாத நற்குடிப்பிறப்பும் அறவோர் கூட்டுறவும் உடையராதல்வேண்டுவது அவசிய மன்றே.

மேலும் புலைமைக்கறிகுறி இழிதகவுடைய புலாலுண்ணலும் களிமயக்குமேயாம். அக்குடிப்பிறந்த வள்ளுவர், தம்மவர்க்குக் குலதர்மமும், பார்ப்பாரனைய பிறர்க்கு ஆபத்விர்த்தியும், வேள்வி ஆராதனைகளுக்கவசியமுமான புலாலையும் கள்ளையும், விலக்கின்றி, யாவர்க்கும் விதிமுகத்தாற் கடிந்தொதுக்குவது, அவர் புலைக்குடிப்பிறப்பொடு பொருந்துவதாமா? இன்னும், கேவலம் கல்விகேள்விகளால்மட்டும் அறியொணாதனவும், நீண்ட நெருங்கிய பழக்கத்தால்மட்டும் தெரியவேண்டுவனவுமான அரசர் அமைச்சர் அறவோர் அறிஞர் வணிகர் வேளாளரின் குடிக்குல வழக்கங்களையும் கூட்டுறவுநலங்களையும் நுணுகியாய்ந்து எடுத்துத் திரட்டித் தெருட்டும் திருக்குறள் அதனை ஆக்கியவர் நற்குடிப்பிறப்பும் மேன்மக்களின் நெருக்கமும் உடையராதலைச் சுட்டாதொழியாது.

இதுவேயுமன்றி, வள்ளுவரைப் புலையராக்கும் கதையே அவருக்கு வேளாளமரபில் வாசுகியெனும் ஒரு மறுவில்கற்புடைமங்கையை மணஞ் செய்வித்து வழுத்துகின்றது. உயர்குடிப்பிறந்த வாசுகியென்பாள் வள்ளுவரின் வாழ்க்கைத்துணையாவதற்கு, அவர் புலைக்குடிப்பிறப்பு ஆசாரச்சீர்திருத்தம் அறியாத பண்டைக்காலத்திலிடந்தருமா? வள்ளுவரும் வாசுகியும் 'காதலிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவுபடினும்', அவள் பெற்றோரும் உற்றோரும் சைவவேளாளமரபொழுக்கங்களை மறந்து வள்ளுவரை மணமகனாகக்கொள்ளற் கிசைவரா? திணைமயக்கும் குலக்கலப்புமான இம்மணம் அசம்பாவிதமாமேல், அதைக்கூறுங் கதையில் வள்ளுவரின் புலைக்குலப்பிறப்புமட்டும் அங்கீகரிக்கப்படுமாறுண்டா?' இனைய பலவற்றானும் வள்ளுவரின் புலைப்பிறப்பு அங்கீகரிக்கத்தக்கதில்லை என்று ஒருவாறு துணியலாகும்.

3. வள்ளுவச்சொல்லின் வழக்கும் பொருளும்.

இனி வள்ளுவப்பெயர் பறைக்குலத்தையே சுட்டுகின்றதா என்பதும் சிறிது ஆராயத்தக்கது. பறையரின் புரோகிதவகுப்பினரே வள்ளுவராவர்—என்பதற்குச் சூடாமணிநிகண்டும் பிற்காலப் பிறநூல்களும் மேற்கோள்களாகக் காட்டப்படுகின்றன. பண்டை நூலொன்றிலேனும் வள்ளுவப்பெயர் தீண்டாமலொதுக்கப்படும் புலையர்க்காமெனும் குறிப்பும் இல்லை. மணிமேகலையில் வள்ளுவனென்ற பெயரும் இல்லை. பெருங்கதை சிந்தாமணி முதலிய கடைச்சங்கத்துக்குமிகப் பிற்பட்ட சில காப்

பிய நூல்களுள் பெருவிழாக்களையும் மன்னர் மணமனைய நற்செய்திகளையும் பட்டத்துயானைப்பிடர்த்தலையிருந்து அகநகரில் அரசவீதிகளிற்றெரிவிப்போர் வள்ளுவரெனச் சுட்டப்படுவதுண்டு. ஆண்டும் ஆனைமேல் அணைமிசையமர்ந்து பெருவிழாக்களை அரசமுரசொலிக்க அறிவிக்கும் தொழிலுடையோரைச்சுட்டுதற்கன்றி, புலையர் குலவகுப்பினர் யார்க்கும் வள்ளுவப்பெயர் வழங்கவில்லை. "அணைமிசையமர்தந் தஞ்சுவருவேழத்துப், பணையெருத்தேற்றிப் பல்லவர் சூழ" * ஊரையும் தம்மையும் உலகையும் வாழ்த்தித் தம் மணம் முதலிய மங்கலவிழாக்களை அறிவிப்பதற்கு வேந்தர் புலையரைத் தேடிக் கொள்ளாரன்றே? மேலும், புறநானூற்றில் "துடி பாண் இடும்பனொடு குடியாப்" பேசும் பறையொடுவைத்துப் பிற்காலப் பெருங்கதையும் வள்ளுவமுதியரைச் சொல்லுமாறில்லை. நன்குடிமக்களின் பின்னடிக்குடியான பறையர்சாற்றும் பறையும், அதை அவரறையும் முறையும் வேறு. "அரசுகொற்றத் தருங்கடம் பூண்ட" வள்ளுவரோ, "கோற்றொழில வேந்தர் கொற்ற முரசம், பெரும்பணைக் கொட்டிலுள் அரும்பலி போச்சி, முற்றவை காட்டிக் கொற்றவை பழிச்சித், திறநாள் படைநாள் கடிநாளென்றிப், பெருநாட் கல்லது பிறநாட் கறையார்" எனப் பெருங்கதை† பேசுகின்றது. பெருங்கதையுட் போலவே, சாத்தனார் தம் மணிமேகலையிலும்,—

"வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசங்
கச்சை யானைப் பிடர்த்தலை யேற்றி
.....
.....
.....
முரசுகடிப் பிடூஉ முதுக்குடிப் பிறந்தோன்
திருவிழை மூதூர் வாழ்கென் றேத்தி
.....
.....
.....
ஒளிறுவாண் மறவரும் தேரும் மாவும்
களிறும் சூழ்தரக் கண்முர சியம்பிப்

*பெருங்கதை. காண்டம்-2. பகுதி 2. வரி-37-39.
†காண்டம் 2. பகுதி-2, வரி 29—33,

பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி
வசியும் வளனுஞ் சாக்கென வாழ்த்தி
அணிவிழா அறைந்தனன் அகநகர் மருங்கென"

(விழாவறைகாதை—வரி-27, 28; 31, 32; 68-72.)

என்று கூறியுள்ளார்.

இதில், தமிழ்முடியரசு ரிமிழ்கடிமுரசை அரணுடை யவர்கோயில்களில் வச்சிரக்கோட்டத்தினின் றெடுத்து யானைப்பிடர்த்தலையேற்றி அரசனையும் அனைவரையும் வாழ்த்திப் புகார் அகநகரிற் கரிகாற்சோழன் கட்டளையாற் கால்கோள் விழவின் கடைநிலை சாற்றினவனை 'முதுக்குடிப் பிறந்தவனாக'வே சுட்டியுள்ளார். கொங்குவேளிரும் சாத்தனாரும், அரசன்கோட்டத்துக் கொட்டிலுள் முரசுத்தேவைப் பலியோச்சிப் பழிச்சி விழவுணர்த்த யானையெருத்தத் தேற்றுவதைக் கூறுவதுபோலவே, பாலைக் கௌதமனாரும், பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் வண்மைவள முழங்கும் தம் பாட்டில், 'முரசுறைகடவுளை' இரும்பலியூட்டிப் பரசியேந்துபவனை 'உயர்ந்தோன்' என விதந்து கூறுவதும்* கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வாறு "வேந்தன்.....பெரும்பணைக்கொட்டி" லுள்ளும் வச்சிரக்கோட்டத்துள்ளும் புலைப்பறையர்சென்று அரும்பலி ஒச்சுவரா? அன்றியும், கழுத்திலிட்டறைந்து காலானடந்து கரையும் பறையரின் பறை வேறு; வள்ளுவமுதுமகன் அரசவேழத்தணைமிசையமர்தந்து மன்னர்மங்கலப்பெருநாள் வழுத்தும் 'கோதைமுத்தொடு தாமம் ததைஇய' வேந்தர் கொற்றமுரசமும் வேறன்றோ?

மேலும், ஆஸ்தானமண்டபத்திற் கொலுவிருந்தபடியே, "அரசு கொற்றத் தருங்கடம் பூண்ட-முரசெறி வள்ளுவ முதியனைத் தரீஇ"† அரசரே நேரில் அவனுக்கு ஊருக்குரைப்பனகூறுகின்றதனாலும், வேந்தர் வெற்றிமுரசைப் பலிதந்து பரசி 'அரசுவருவேழத்துப் பணையெருத்தேற்றி" 'மறவருந் தேரும் மாவுங் களிறுஞ் சூழ்தர' உலகை அரசொடு வாழ்த்தி அணிவிழவறையும் வள்ளுவனை 'அரசுகொற்றத்தருங்கடம் பூண்ட'வனாயும் முதுக்குடிப் பிறந்தோனாயும் உயர்ந்தோனாயும் பண்டைப் பனுவல்கள் பாராட்டுவதாலும், அரசருக் கருங்கடம்பூண்டதோ

*பதிற்றுப்பத்து-30.

†பெருங்கதை காண்டம் 1, பகுதி 47, வரி 155-156,

ருத்தியோகம் உடையனே அவ்வள்ளுவனாகவேண்டுமென ஊகித்துணரக் கிடக்கின்றது.

இனி இதன் தொடர்பாகச் சேந்தனார் திவாகரத்தில் "வள்ளுவன் சாக்கை யெனும்பெயர் மன்னர்க், குள்படு கருமத் தலைவர்க் கொன்றும்" என்று விசதமாக விளக்கியுள்ளமையும் ஈண்டுக் கவனிக்கற்பாற்று. இதனாலும் மன்னர்தம் உள்படுகருமத்தலைவர்க்கு வள்ளுவரென்பது உத்தியோகப்பெயராதல் தெள்ளிதிற் றெளியக்கிடக்கின்றது. தற்காலத்திலும் அரசனையை பெருமக்களுக்கு அன்பும் நம்பிக்கையுமுடைய ஆப்தர் உட்கருமத்தலைவர் (Private Secretaries) ஆக அமரக் காண்கின்றோம். எனவே, பண்டைக்காலத்திலும் தமிழரசர் தம்மகத்தே, புறக்கருமத்தலைவரான ஏனாதிபரொத்த வரிசையும் பதவியுமுடைய அகக்கருமத்தலைவரான உத்தியோகஸ்தர் இருந்தனரெனவும், அவர் வள்ளுவரெனவழங்கப் பெற்றாரெனவும் தெளிகின்றோம். கடைச்சங்கத்துக்கு முற்பட்ட குறளாசிரியர்பழங்காலத்தில் வள்ளுவப்பெயர் சாதிகுறியாமல் மன்னருள்படுகருமத்தலைமைப்பதவியையே குறித்ததாக ஏற்படுகின்றது. எனவே, வள்ளுவப்பெயர் சங்ககாலத்திற் றமிழரசர் உள்படுகருமத் தலைமையுத்தியோகப்பெயராயும் (Chamberlains), பெருங்கதையும் சிந்தாமணியும் எழுந்த இடைக்காலத்தே அவ்வுத்தியோகஸ்தரின் தொழிலிலொன்றான அரசவிழாக்களை அறிவிப்போர் (Heralds) பெயராயும் நின்று, பிற்காலத்திற் பறையருக்குப் புரோகிதரும் நிமித்திகருமான ஒரு புலைவகுப்பினரின் சாதிப்பெயராய் வழங்கலாயிற்றெனத் தெரிகின்றோம். இப்படியே முன் ஜாதிகுறியாத குறிஞ்சித்திணைமக்கள் பொதுப்பெயராய்நின்ற 'குறவர்' எனுஞ்சொல் தற்காலத்திற் குறிசொல்லும் ஒரு பஞ்சமவகுப்பினரின் சாதிப்பெயராய்வழங்குவது அறிவோம். இவ்வுண்மையறியும் நாம், இக்காலத் தொருவனை வள்ளுவனெனில் வள்ளுவச்சாதியிற்பிறந்தவனைக் குறிப்பதெனக்கொள்ளுமுறை கொண்டு, பிறப்பாற் சாதிகுறியாத முன்சங்கத்தமிழகில் வள்ளுவரெனுஞ்சொல் பதவி-தொழில் குறியாது சாதிகுறிப்பதெனத் துணிதல் முறையாமா? வள்ளுவரென்று ஒருசாதிவகுப்பே தொல்லைத்தமிழகத்திலிருந்ததாய் அறிந்தபாடில்லை. பழம்-பனுவல்களில் வள்ளுவப்பெயர் அரசரகம்படுகருமத்ததிபரையே சுட்டக் காண்கின்றோம். அதனால், அப்பெரும்பழங்காலத்துக் குறளாசிரியர் வள்ளுவரென்று வழங்கப்பெறு

வத கொண்டு—அவரைத் தற்கால வள்ளுவச்சாதிவகுப்பில் தள்ளிவிட யார்க்கும் உரிமையில்லை. அப்பெயரால் நாம் கொள்ளற்குரியது, அவ் வாசிரியர் அவர்காலத் தமிழாசன் ஒருவன்பால் 'உள்படிகருமத்தலைவ ராக அமர்க்தவராதல்வேண்டுமென்பதே. பிரித்தானியர (Britain)ரின் போமைச்சனுயிருந்த பேகன் (Bacon) பெருநூலெழுதியபின்னர் அவ னைமைச்சனுயிருந்தவரலாறுமுழுதும் மறந்து அவனை அறிஞர்கூட்டந் நில்லைத்தெண்ணப்படுவதனையேபெரும்பாலோர் அறிவர். சாணக்கியரை அவ்பெயரால் நின்றநிலவும் நூலாசிரியரென அனைவரும், சந்திரகுப் தன்மகனிரி என்று அவரை வெருவிலருமே கூறக் காண்பாம். இம்முறை யில் நம் முதற்பாவலரும் அரசன் அகக்கருமத்தலைமைவகித்து வள்ளு வப்பதவியும் பட்டமும் பெற்று ஆவ்வுபசாரப்பெயரான் அழைக்கப் பட் டிருந்தது, பின் அவர் தம் இறவாக் குறளாலே இயற்றிப் புகழ்சிறந்த தனால், கேவலம் உத்தியோகப்பதவியைப் பாராட்டி அவருக்குப் பெருமை கூறக்காரணமில்லாது அப்பெயர்ப்பொருளை மறந்த மக்களின் நெடுவழக்கால் வள்ளுவப்பெயர் அவர்க்கு இயற்பெயராகின்றநிலவிவர வாய்த்ததுபோலும்.

மேலும், வள்ளுவப்பெயர்-சங்ககாலத் தமிழகத்திற் பறையரினெரு வகுப்புக்கும் சாதிப்பெயராகாமல், தகவுடைய முடிமன்னர்மகட் கொடைக்குரிய வேளிர்-குறிலிவேந்தரிடை வழங்கிவந்த செய்தியும் கண்டுச் சுந்திக்கத்தக்கது. கடைச்சங்ககாலத்துக்குமுற்பெயலவர்கில யின் முழுசுவைப்பாக்களையுங் கொண்டுளதாகக் கருதப்பெறும் புறப்பாட் டில், ஒருகிறைப்பெரியனர், மருதனிளகாகனர், கருவூர்க் கதப்பிள்ளை எனும் பண்டைப் பாவாணர் பாடிய வேளிர்குலதிலகனும் காஞ்சிற் குரிசிலிக்பெயர் "வள்ளுவன்" எனச் சுட்டப்படுகிறது. இஃ தவனியற் பெயராதலொன்று; அன்றேல், அவன் சோண்மாட்டன்புடையனும் அவ னுக்குப் படைத்துணை நின்றதாயறிகின்றோமாதலால், அக் குடச்சேர அரசன்கொற்றத் தருங்கடம்பூண்ட உள்படிகருமத்தலைவனுயிருந்த பதவியாலெய்திய பட்டப்பெயராதலொன்றும். எ து வே யா யி னும், வேளாண்மரபிற் குறுநிலவேந்தனுக்கு "வள்ளுவன்" எனும்பெயர் புறப் பாட்டில் வழங்குவதாலும், சங்கநூல்களில் அது புலிக்குலச்சாதிப் பெயராக யாண்டும் பயிலாமையாலும், வள்ளுவப்பெயர் மன்னருள்ளி

கருமத்தலைவர்க் கொன்மமென்றே சேக்கனூர்நாராயணத்திற் செப்புவதா
னும், அப்பெருமையைமைகொண்டு அதற்பழங்காலக் குமரனதூரானையா
ரைப் பறைக்குலத்தவராகக் கருதல் முறையன்றும்.

இன்ன பலகாரணங்களாற் பொய்யில்புலவருக்கு "வள்ளுவர்" எனும் பெயர் இயற்பெயராகாமல், பதவியும் தொழிலும் உருபமாந் தொன்றிநின்றதோர் சிறப்புப்பெயராகுமென்றுணர்தலே இழுக்கன்றும். அன்றி, இயற்பெயரானவே இயம்பினும் இசையும். "சிறப்பினுமிய பெயர்திலைக் கிளவிக்கும், இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்" எனுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில்-யாருக்கும் காரணச்சிறப்புப் பெயரை முற்கூறி அவர் இயற்பெயரைப் பிற்படவழங்குவதே தமிழ்மரபென்பதை வலியுறுத்துவதற்கு, சேரவையார் நச்சினார்க்கினியர் இருவரும் "முனிவன் அகத்தியன"-"சோமன் வண்கிள்ளி"-என்பவரோடு 'தெய்வப்புலவன் திருவள்ளுவன்' எனறதனையும் உதாரணமாக உடனெடுத்துக்காட்டிய செய்தியைச் சிந்திப்பின், 'முனிவன்' 'சோமன்' 'தெய்வப்புலவன்' எனச் சிறப்பினுமிய பெயர்திலைக்கிளவிகளுக்குப் பிற்படக் கிளக்கப்படும் 'அகத்தியன்' 'வண்கிள்ளி' என்பனபோலவே-திருவள்ளுவனென்பதும் நாயனாருக்கு இயற்பெயராமென்பது அவ்விருபோரிரியருக்கும் ஒப்பமுடிந்ததாகுதெனத் தெளிவாகும். இவ்வாறு இவர்க்கு இரண்டு இயற்பெயரென்பாரோடு எமக்கு வாதமில்லை; ஏனெனில், இயற்பெயரென்பார் அப்பெயர்கொண்டு வள்ளுவரைப்புலைக்குலம் புகுத்திப் பீழைபார். வள்ளுவப்பெயர்காரணமாகத் தெய்வப்புலவரைப் புலைக்குலத்தவராக்கவிரும்புபவருடன்மட்டுமே ஈண்டு வாதமாதலாலும், இயற்பெயராக்கொள்ளல் அவரிருப்புடையோர் வழக்குக்கு உதவாமையாலும், காரணச்சிறப்புப்பெயராய் எழுந்து பின் இயற்பெயராய்நிலைத்ததெனக்கொள்ளுவார்க்குமட்டும் அப்பெயர்நிலைக்கிளவி சாதிகுறிபாது "தெய்தகளினிணமை"யை குறிப்பதெனக் காட்டியமைவேம்.

இனி வள்ளுவப்பெயர் தொழிலையே குறிக்குமாயின், குறளாசிரியரும் குறளுரைமை அப்பெயரான் வழங்கப்பெறுவது வழக்காறுமா?-எவர்க்குங் கூறுவம். சால்பும் தகவுமுடைய பெரியோரை அவரியற்பெயராலழைத்தல் தமிழகத்தில் மரபன்று-என்பது யாவரும் அறிந்ததொன்றாம். தர்க்கஸ்தரும் மகாவித்வான் நீலகேசிசுத்தசம்மேளா

யைப் பிள்ளையவர்களென்றும், நல்லூர் ஆறுமுகநாவலரை நாவலரவர்களென்றும், இன்னும் இப்படியே ஆங்காங்கு அவ்விடத்துப் பெரியோர் சிலரைக் கலைக்டாவர்கள் திவானவர்களென்றுமே நம்மவர் சொல்லுவதை யாவரும் அறிவோம். பண்டைக்காலத்திலும் உவாத்திமைத்தொழிலுடைய கணக்காயர் பலரெனினும் அவருட் சிறந்த நக்கீரர் தந்தையை மதுரைக்கணக்காயரெனவும், சிந்தாமணி ஆசிரியரைத் தேவரெனவும், இளங்கோவை அடிகளெனவும் தொல்காப்பியத்திற்கு முதலுரைகண்ட பெரியாரைப் பேராசிரியர், உரையாசிரியர் எனவுமே அவரவர் தொழில் பதவிகளானும், தொல்காப்பியர் முதலிய பழம்புலவர்பலரைக் கேவலம் அவரவர் குடிப்பெயரானும் மட்டும் அழைக்கும் வழக்குண்மை அறியாதாரில்லை. கம்பர் என்பதும் அப்புலவர்பெருமானின் நாட்டினடிப் பிறந்ததொரு சிறப்புரிப் பெயராவதன்றி அவரியற்பெயராகாமை கம்பநாடர், கம்பநாட்டாழ்வார் என்ற பெருவழக்குக்களால் விசதமாகும். இப்பெரியோர் எல்லோர்க்கும் இயற்பெயரொன்றில்லையெனச் சொல்லலாமா? இப்போது அவ்வியற்பெயர்களொன்றேனும் அறியகில்லேம். பெரியார்பெயர் வழங்கின்மை மரபன்றே இவ்வாறு இன்னவர்தம் இயற்பெயரை மறப்பித்துப் புதுப்பெயர்கள் புனைந்து இவர்க்குச் சூட்டிற்றாகும். எனவே பெரியோர்களியற்பெயர்கள் வழங்காமையும், அவரை அவர்தம் சிறப்புரிமைப்பெயரானே அழைப்பதுமே தமிழகத்தில் தொன்றுதொட்டு நின்றுவரும் மரபென்றே அறியலாகும். ஆகவே, தாமே தம் தகுதியாலாவது தம் முன்னோர் வான்முறையுரிமையாலாவது தமிழ்முடிமன்னரிடம் அவருள்படுகருமத்தலைமைவகித்து, வள்ளுவப் பதவிப்பெயர் வழங்கப்பெற்று, அக்கால வள்ளுவ உத்தியோகம் வகித்த மற்றையோரினும் அறிவு திரு ஆற்றல்களிற் சிறப்பெய்திய காரணத்தால் நமது நாயனார் வள்ளுவரெனும் உத்தியோக உபசாரத் தனிப்பெயராலழைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமெனவும், பிறகு அவர் திருக்குறளியற்றிப் பெரும்புகழெய்தப்பெற்று—நாளடைவில் ஆட்சியின்மையான் அவரியற்பெயர் அறவே மறக்கப்பட்டு அவருக்குத் திருவள்ளுவப்பெயர்மட்டும் நிலைநின்று வழக்காற்றில்வந்திருக்கவேண்டுமெனவும் ஈண்டு நாமறியலாகும்.

4. ವಳ್ಳುವರ್ ವಾಳ್ಂದ ಇಡಂ.

ಇನಿತ್ ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಮಯಿಲಾಪ್ಪೂರ್ವಾಸಿಯೆನ್ಬದುಂ, ಅವರೈಪ್ ಪುಲೈಯಾಗಪ್ ಪಾವಿಕ್ಕುಂ ಅಡಿಯಾರ್ಗಳ್ ಕತೈಯೈಯೇ ಆಧಾರಮಾಗವುಡೈತ್ತು. ಸಂಗನೂಲ್ಗಳಿಲ್ ಮಯಿಲಾಪ್ಪೂರ್ ಎನ್ಬುಂ ಪೆಯರೇ ಎಙ್ಗುಂ ವೞಙ್ಗಪ್ಪಡಿರುಂಬುಂ. ಸಂಗಕಾಲತ್ತಿಲ್ ಅವ್ವೂರಿನ್ರತ್ತಱ್ಕು ವೇಱು ತಕ್ಕ ಸಾನ್ಱು ಕಾಣಪ್ಪಡವಿಲ್ಲೈ. ಪಿಱ್ಕಾಲಚ್ ಸೈವಸಮಯತ್ತಾರ್ ತಂ ದೇವಾರತ್ ತಿರುಮಯಿಲೈಪ್ಪದಿಗಪ್ ಪಾಕ್ಕಳಿಲ್ ಮಯಿಲಾಪ್ಪೂರುಕ್ಕು ವಳ್ಳುವರ್ಸಾರ್ಬುಡೈಮೈ ಸುಟ್ಟವಿಲ್ಲೈ. ಇಕ್ಕತೈ ಅವರ್ಕಾಲತ್ತು ವೞಙ್ಗಿವಿಟ್ಟಬಿನ್, ಸೈವಪ್ಪೆರಿಯಾರ್ ತಿರುಮಯಿಲಾಪ್ಪೂರೈ ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ತೊಡರ್ಬಾಗ ಸಿಱಪ್ಪಿಪ್ಪದು ವೆಳಿಚ್ಚವುಂ ಮಱಕ್ಕವುಂ ನಿಯಾಯಮಿಲ್ಲೈ. ಸಂಗತ್ತಾರಾಗ್ ಪಾಡಪ್ಪೆಱ್ಱಿಡಿನುಂ ಕೀೞ್ಪಟ್ಟ ಕಾಲಮಾಯ್ ಅಪ್ಪೆರಿಯಾರ್ಪೆಯರಾಲ್ ವೞಙ್ಗಿವರುಂ ಕೀೞ್ಸಿಲಾನ ಪೂರ್ತಿಯುಡೈಯ ತಿರುವಳ್ಳುವಮಾಲೈಯುಟ್ ಸೆಯ್ಬುಳಿಯೊನ್ಱು, "ಪೊಯ್ಗೈಯಿಲ್ಪುಲವರ್" ಮಯಿಲಾಪ್ಪೂರುಕ್ಕುರಿಯಾರಾಗಾಮಲ್ ಮದುರೈಕ್ಕುರಿಯಾರಾಗಪ್ ಪೇಸುವದಾಗುಂ ಕಂಡುಕ್ಕವಲಿಕ್ಕತ್ತಕ್ಕದು. ಅಕ್ಕವಿ ವರುಮಾಱು:—

"ಉಪ್ಪಕ್ಕ ನೋಕ್ಕಿ ಯುಣಕೆಳಿ ತೋಣ್ಮಣಕ್ತಾಳ್
ಉತ್ತರ ಮಾಮದುರೈ ಕಕ್ಕೆಂಬ—ಇಪ್ಪಕ್ಕಂ
ಮಾಕಾದು ಪಙ್ಗಿ ಮಱಿಲ್ ಪುಲಚ್ಚೆಂಗಣ್ಗಾಪ್
ಪೋದಾರ್ ಪುನಱ್ಕೂಟ್ಟು ಕಚ್ಚು. (೭೭)

ನಾಂ ಕೇಟ್ಟುಂ ಕತೈ—'ಅವರ್ ಮಯಿಲಾಪ್ಪೂರಿಲೆ ಪಿಱಂದು ಅವ್ವೂರಿಲೇ ವಳರ್ಂದು ಮಣಂದು ವಾೞ್ಂದು ಮುತ್ತಿಬಡೈತ್ತವರ್'—ಎನಱ್ಕು ಕೂಱುಗಿನ್ಱತು. ಕಡೈಚ್ಚಙ್ಗತ್ತರೈ ಮೆಂಡ್ರಡೈತ್ತುವತಱ್ಕಾಗಮಟ್ಟುಂ ಮದುರೈಕ್ಕು ಒರುಮುಱೈ ವಂದ್ತವರ್, ವಂದು ತಂ ಇಱವಾಕ್ಕುದಲ್ಲಿಲೆ ಅರಂಗೇಱ್ಱಿಯ ಕಾಲೆ ಅಮರ್ನ್ದ ನಾನ್ಮುಗನುಡೈಯ ಸಙ್ಗತ್ತಾರ್ ಸೆಂದಮಿೞ್ ತಾಮುಂ, ಸತ್ತಿಯಿಲಾತತ್ತಿಲ್ ಮನೈವಿಯುಂ ತಾನಿರಿಲ್ ತಂ ತಮಕ್ಕೈಯುಮಾಯ್ತ್ ತಂ ಮೊೞಿ ಪುಲೈನ್ದಿ ಜಿನಿಪ್ಪಿವಿಱ್ಱಿಲ್ ಅವರ್ಗಳಿತ್ತಿರುನ್ತ ಕೆಲ್ಲಮಕಳ್ ಒಟ್ಟುವೈಯುಂ, ತಂ ವೈದುಣ್ಡಾನತ್ತಿನ್ತೈ ಮೈಯತ್ತಿನ್ ಪುಲೈತ್ತಮೈಯುಱಿಗುನ್ತ ಇಡೈಕ್ಕಾಟ್ಟರುಂಪದತ್ ತಿನ್ತೆಯ್ದಿನಾನ್ತನ್ಮೈಪಱ್ಱಿ ನಮಿೞ್ಪ್ಪಲುಂ ಪುಣರ್ ಕೂಟ್ಟಿಣ್ಡ ಪುಲವರೈಕ್ ಕೆಂಗೆಯಿಱ್ಕುಳತ್ತಿನ್ ಕುಬ್ಬುಸೀತ್ತಿ ವೆಂಱ ಪಿನ್ನರ್ ಮದುರೈಯಿಟ್ಟು ಮಯಿಲಾಪ್ಪೂರುಕ್ಕು ಇವರ್ ಮೀಳಚ್ ಸೆಂಱುವಿಟ್ಟದಾಯುಂ, ಇಕ್ಕತೈ ಪೇಸಿಱದು. ಇೞಿ ನಂಬಿಮಯಾಯಿನ್ ವಳ್ಳುವರ್ ಮಯಿಲಾಪ್ಪೂರುಕ್ಕೇ ಉರಿಯ ಪುಲವುಂ, ಮದುರೈಕ್ಕು ಒರುಮುಱೈ ವಂದು ಮೀಂಡತನ್ಮೈ

மற்றைய தொடர்புச்சிறப்பற்றவருமாவர். இக்கதையே 'இவரால் வெல்லப்பட்ட சங்கத்தார் தாமரைக்குளத்திற் றள்ளப்பட்டுத் தத்தளித்த தருவாயிற் பாடியது திருவள்ளுவமாலை' யெனவும் வற்புறுத்துகிறது. எனவே, சங்கத்தாருக்கு நாயனார் மதுரைக்குத் தம்மொடு வாதிடவந்த ஏதிலரென்பது தெரிந்திருக்கவேண்டும். அஃதறிந்த சங்கத்தார், தம் வள்ளுவமாலைச் செய்யுளிலேயே, இவரைப் "புனற்கூடற்கச்சு" என மதுரைக்கே இவர் சிறப்புரிமைகூறுவது கதைப்பவர்கற்பனைத்திறத்தை விளக்குதற் குதவும்.

கதை கிடக்க; இவ்வள்ளுவமாலைச்செய்யுள் நம் முதற்பாவலரை வளம்படுகூடலான தென்மதுரைக்கு அச்சாணிபோன்றவரென விதந்து கூறுவதால், மதுரைக்கு ஒருமுறை வாதிடவந்து மீண்டாரெனுங் கதைக்கு மாறாக, நாயனார் மதுரைக்கு விசேடநெருக்கமும் தொடர்பு முடையராகவேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது. சங்கத்தைத் தாழ்த்த வந்து, வென்றதும் மீண்டுசென்ற வள்ளுவரை—நல்கூர்வேள்வியார் 'மதுரைக்கச்சு' என வழுத்துவதன் நயனும் பயனும் என்னோ? இச் செய்யுளால் அஃதியற்றப்பெற்ற பழங்காலத்தில் வள்ளுவர் கூடலிற் பீடுபெற வாழ்ந்த பெரியாரெனும் வழக்குண்மை வலிபெறுகின்றது. இதனாலும் இக்கதையின் கற்பின்மை தெளியப்படும். இதனால் தமிழெழுந்தநாளெழுந்த பழம்பழையர் பாண்டியரின்மூதூரில் தமிழிசைத் துப்புகழ்சிறந்த கடைச்சங்கத்தாரும் பரசும் நெடும்பழைய முதற் பாவலராய் அறம்பாடி அளிசெய்த தெள்ளியரே வள்ளுவரென்றறிய லாகும். எனவே, தென்மதுரைப் பெரியாரை வடமயிலைக்குரியரென வழுத்து கதைப்பொய்ம்மை யினி விரிக்கவேண்டா.

5 வள்ளுவப்பெரியரின் இல்லறக்கிழவியார்.

இன்னும், இவ்வெண்பாவை உற்றுநோக்கின் இவர்மனைமாண்ட வாழ்க்கைத்துணைவியின்பெயரும் ஒருகால் ஊகித்தறிதற் கிடம்பெறலா மென்று எண்ணக் கிடக்கின்றது. முன்னிரண்டடிகளில் தமிழில் வடமதுரை என வழங்கப்பெறும் மதுராபுரிக்குக் கண்ணன் அச்சாகி நின்றவிவரம் விளக்கப்படுகிறது. சரவணப்பெருமாளையரவர்கள் இவ் வடிகளுக்குப் 'பார்வதியைமணந்த சிவபிரான் வடமதுரையிலிருந்து

சிறந்தபடி' என்றுரைத்து இடர்ப்படுவதறிவேம். இடைக்காடர் பிணக்குத்தீர்க்கப் பெருமான் தமதாலயம் தவிர்த்து அதன்வடக்கே வைகையின் தென்கரையில் மதுரையின் வடபாக்கத்திலேயே கோயில் கொண்டிருந்ததாகமட்டும் விளையாடற்புராணம் உரைக்கின்றது. மதுரைக்கும் வையைக்கும் வடக்கே வடமதுரை என்றதோர் பிறிதூரிற் கடவுள் சென்றிருந்தகதை யாண்டுங் கேட்டிலேம். மேலும் திருமாலுக்குக் கேசியெனும் பெயரின்மையால், உபகேசி, யென்பது உமையவள் பெயராமாறில்லை. நீலகேசி, பிங்கலகேசி என்பனபோல உபகேசி எனும் பெயர் நப்பின்னையையே குறிப்பதாம். இதனை விசதமாக ஸேதுஸமஸ்தானமுதற்பாவலரான பிரும்மஸ்ரீ ரா. இராகவையங்காரவர்களும், காலஞ்சென்ற ஈழத்துப்பண்டிதர் ஸ்ரீ. அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களும் செந்தமிழ் முதற்பகுதியில் இனிது விளக்கியுள்ளார்களாகையால் ஈண்டு விரித்தல் வேண்டா. இனி, —

"மாயனை மன்று வடமதுரைமைந்தனைத்
தூயபெருநீர் யமுனைத் துறைவனை" [திருப்பாவை **5**.]

"மதுரையார் மன்னன் அடிநிலைதொட் டெங்கு
மதிரப்புகுதக் கனாக்கண்டேன்" (நாச்சியார்திருமொழி 6–5.)

"வாசமலர்ப்பொழில்சூழ் வடமாமதுரைப்பிறந்தான்"
(பெரியதிருமொழி–9-9-6)

"வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு" (திருவாய்மொழி–9-1-3)

"மதுவார்சோலை யுத்தர மதுரைப் பிறந்த மாயனே" (ஷை 8-5-9)

என்னும் பல பழம்பிரயோகங்களாற் கண்ணன்மதுராபுரியைத் தமிழில் "மதுரை" எனவும், கூடற்றென்மதுரையினின்று பிரித்து "வடமதுரை" எனவும் வழங்குவதறிவோம். இதனாலும், வள்ளுவமாலைச்செய்யுள்பிறவும் இப்படியே தேவரைத் திருமாலுக்கு உவமித்துச் செல்லுவதாலும், "ஏர்ப்பின்னை தோண்முன் மணந்தான்" எனக் கண்ணனைத் திருக்கோவையிற் குறிப்பதாலும், உத்தரமாமதுரைக்கு அச்சாகி உபகேசிதோண்மணந்தவன்—கண்ணனையாமெனத் துணியப்படும். அன்றியும், இவ்வெண்பாவைச் சொல்லி "இதனுள் உபகேசியார் நப்பின்னைப்பிராட்டியார்" என நேமிநாதவிருத்திகாரர் கூறிவைத்

துள்ளமையானும், இவ்வடிகட்கு இப்பொருளின் இயைபுடைமை வலிபெறுவதாகும். இன்னும், மேற்செய்யுளிற் "பின்னையை மணந்த கண்ணன் வடமதுரைக்கு அச்சாணியானாற்போல், வையைவளந்தரு தென்மதுரைக்குத் தமிழ்ப்பெருநாவலர் அச்சாகிநிற்பர்" என நல்கூர் வேள்வியார் பாராட்டிப்பாடியுள்ளார். இதிற் கீதைபாடிய கண்ணனால் வடமதுரை சிறந்தவாறு, குறளால் அறம்பாடிய வள்ளுவரால் தென் மதுரை சிறந்ததென, உவமான உமமேயப் பொருத்தமும் விசதமாகிறது. இவ்வளவு பொருத்தமுடனியங்கும் இப்பாவிற் குறளும் கீதையும் உறழும் நயந்தெரித்த புலவர்—வாளா "உபகேசிதோண்மணந்தான்" என உவமானத்தில் அடைகொடுத்து உவமேயத்தில் அதற்கு ஒப்புமை குறியாமல் — உவமையடை பொருளில்சொற்றொடராகநிற்கவைத்திருப்ப ரென்பதினும், அவ்வடைக்கேற்ப உவமேயத்திற் குறளாசிரியர்க்கும் விசேடணஞ்சொல்லியிருப்பரெனக்கொள்ளுதல் இழுக்காதன்றே? மூன்றா மடியில் 'மறுவில்' என்பது 'மருவு' என்பதன் திரிபாடமாகக்கொள்ளிற் செய்யுளிற் சொல்லிசையும் பொருணயமும் சிறப்பதுடன், முற்றுவமை முழுநலமும் பெறுவதாகும். இனி 'மறுவில்' என்பதன் இரண்டாம் வல்லெழுத்தை மாற்றி மருவில் என இடையெழுத்தாக்கி நிறுத்தி னும் இழுக்காது. உண்மையானபாடம் இது வெனத் துணிதற் கில்லை. எதுவாயினும், "பின்னையைமணந்து கீதைபாடிய கண்ணன் வடமதுரைக்கு அச்சாவதுபோலவே மாதானுபங்கியைமருவிக்குறணூல் பாடி உலகுய்ய உதவிய பெருநாவலர் தென்மதுரைக்கு அச்சாவர்" எனக் கொள்ளுவது பொருத்தம் மிகவுடைத்தென்பதில் ஐயமில்லை. மாதானுபங்கியென்பதைத் தேவர்பெயராக்குவதினும்—மனைமாண்ட அவர் அறமனையாளின்பெயராக்குவது மிகப் பொருந்தும். அன்னைபோ லொழுகுபவர் என வலிந்துபொருள்கொண்டு நாயனாருக்காக்கவேண்டு மிப் பெயரில், அப் பொருள்கொள்ளுமாறில்லையென ஸ்ரீ அ. குமாரசுவா மிப்புலவரவர்கள் முன்னமே செந்தமிழில் விளக்கியுள்ளார்கள். மாதம்= மதம்+பங்கி=கெடுத்தவன் எனப்பிரித்து, "சுயகர்வத்தைப்பங்கஞ்செய் தடங்கியவர்" என்னும் பொருளுடையதாக்கி, வள்ளுவருக்கு இப்பெயர் கொள்ளுவதும் சிறப்பும் செவ்வியும் உடையதில்லை வேதங்களுக்குப் பின் பாவலர் யாவருக்கும் முன் முதற்கவியாவாரான வான்மீகியாரை 'ஆதிகவி' என வடமொழியாளர் காரணச்சிறப்பியற்பெயரால் வழங்கு

வதுபோலவே, தமிழகத்திற் பழம்பண்டைப் பெருங்காவலான வள்ளுவரை "முதற்பாவலனென" வாங்கிலத்தும் பொருத்தமும் சிறப்பும் உடைத்தாம். அற்றைத்தால்லைக்கல்லாசிரியருக்கு இடர்ப்பட்டனைவதாகும் வடமொழிப்பெயர்க்கோச் சூட்டுநில் சுவணும் பாவணும் இல்லை. அன்றியும் பொருளொடுபொருந்த பாலைவடமொழிகளால் யாப்புறவற்ற மேற்கவியில் நிருவள்ளுவர்க்குமட்டும் இருவேறுபெயர் பெய்துவைத்து, உயர்வான உவமையை விசேடணங்களுக்கு இடைபுகுண்டிய கல்லாடர் வேண்டியார் செய்யுள்செய்திருக்கமாட்டாரன்றே. 'மாதானுபங்கி' என்பது தேவர்திருக்குறளியாருக்கு இயற்பெயராயினும் — அன்றிச் சிறப்புப்பெயராயினும் ஆகட்டும் — அத்திரிபுகலிவரின்மாணவி அனருபை போல யாதோரு மறுப்பிலாமை குறளாசிரியர்கொள்கையாதற்குமிகையிய மும் வலியுடைத்தாயிருந்தமையால், ஆவியர்குலமகளை மகவாய்ந்த திருவினையுடைமை இவ்வினிய பாமுறை வெண்பாவிற் பாடப்பட்டிருப்பதுமாம். வாங்கிலமென்பது அவ நிறுபையாண்டிருந்து காய் கெட்டிவரும் வடிவற்ற கதையொழிப்பி நிறுத்து நிலைமைவிலே ஒருகால் அதனை அவ்வம்மையாரின் பெயராயினும், தேவரை வள்ளுவரெனும் இயற்பெயராற்சுட்டாது செந்நாப் போதார் எனும் அவர் சிறப்புப்பெயரால் இங்கனிய புகழும் புலவர், இவர் திருவினையையும் அவருக்கற்ற சிறப்பிற்பெய்கொண்டி 'மாதானுபங்கி' வினர் புனைந்த பராட்டிலுமும் வியந்ததேயாம்.

3. வாளுவர் வண்மைக் வளத்துணையால் வாழ்ந்த வரலாற்றுண்மை.

இனி மாலைமாற்றில் தனவணிகர் எலேலசிங்கனின்வண்மைக்கு வள்ளுவர் பிகழ்ச்சுகடப்பட்டவரெனவும், இவனதொட்டு வருந்தான்மை வலேலசிங்கனின் கட்புலமும் கதைவனமும் குணகோணின் வள்ளுவர் தம் மனைமும்வளர்த்து வாழ்ந்தனரெனவும் காமரியும் காடோடிக்கதை களில்கின்றது. இது மேற்குறித்த வள்ளுவப்பெயர்வாலாற்றுண்மை விளக்கத்தாற் பேரும்பிடம். அன்றியும் இவ்வாலாறு வள்ளுவரை வணிகர் பாற்பெருமிக்கும் பெருகலத்தில் ஒருநிறுதி சடைப்பரிடம்பெற்ற கும்பர் அவரையும், அவ்வாறே கூத்தர் காங்கேயமுதலியாரையும், புகழேந்திப்புலவர் சுந்திரன்சுவர்க்கையையும் அழியிலா அமராகித்

தமது 'என்று மூளதென்றமிழ்' நூல் நின்றவளர்புகழ்நிலை உலகுக்கு உதவியுள்ளார். பலபூநியீன்ய பல பாவாணரும் வடமொழியில் இவ்வாறே வள்ளியரை வழுத்தியுள்ளார். 'உய்யில்லீ செய்ந்நன்றிகொன்ற மகற்கு' எனும்அறக்தெரித்தவள்ளுவரோ அந்நன்றிகொன்று, அனவரதம் அளிசெய்த தனவணிகமுதலோனை மறவிபெனும் மறனிக்கும்–தொல்லரும் பாவலர் நல்லறமரபிறக்து தம்மைப் பெரும்பழிக்கும்–பலிபசக்கும் பான்மையுடையார்? திருமயிலீப்பெருவணிகன் றரும்உதவி ஒநிறிதும் பெற்றிருப்பின், வள்ளுவர் அதனைப் பாராட்டி நன்றிக்கடனுற்ற மறக்க மாட்டுவரோ? யாண்டும் எனைத்தளவும் நம்முதற்பாவலாற் சுட்டப் பெறுத வேலைசிங்கற்கு அவர் நெடுந்தொடர்புசொல்லும் இக்கதைபே அதன் ஒல்லாமைகாட்டற்கு நல்லசான்றும்

இதுகாறும் எடுத்துக்காட்டியவற்றால், காயனர் புலிமகளின் பழிமகவல்லரெனவும், கடைச்சங்கக் கடைக்காலத்தவரால் வறியராய் வேலைசிங்கரின்வண்மையால் வாழ்ந்தவரல்லரெனவும், மயிலாப்பூரில் வாழ்ந்து மதுரைவந்து சங்கபங்கஞ்செய்துமீண்ட நூறுகண்ணரல்லரெனவும், மூன்றுஞ்சங்கத்தின் முற்காலத்தே மதுரைவாசியாய்–மாதானு பங்கியாரின் மணவாளராய்–குறளடிகளால் அறம்பாடி யுலகுப்பவுதவிய வள்ளண்மையுடையராய்–பண்டைப் பாண்டியருக்கு அருங்கடம்பூண்டி அவருள்படிகநமத்தலைமைவகித்துயர்ந்தபெருந்தகையாய் - அருந்தமிழ் வேளிர்பெருங்குடிப்பிறந்து சிறந்த பெரியநமாவரெனவும், ஒருவாறு தெளியலாகும். தேரா ஊரார் ஓராதுரைக்குங் கதையளவிற் கூறப்பெறும் புலிக்குலப்பிறப்பும், மயிலாப்பூர்வணிகன்மீற்ற "தொழுதண்டுபின் செல்லும்" வாழ்வும், சங்கபங்கத்தருக்கும் தக்கசான்றெதுவுமின்றித் தேவர்க்கீவது உண்மையுணரும் ஒண்மையுடையோர்க்குச் சால்பன்றென்பது நடுநிலையாளருக்கு ஒப்பமுடிவதொன்றும்.